

פרוטוקול מס' 73
מישיבת ועדת החינוך, התרבות והספורט
יום שני, כ"ו בתשרי התשע"ד (30 בספטמבר 2013), שעה 11:00

סדר היום:
סיוור בבית ג'אן

נכחו:
חברי הוועדה:
עמרם מצנע – היו"ר
מסעוד גנאים

מוזמנים:	
–	נביל איוב
–	גילאל אסעד
–	מהנא פארס
–	גבי אשכנזי
–	נסים כהן
–	מאור אלעלא
–	ביאן קבלאן
–	מהנא טאפש
–	נביה אסעד
–	נסראללה חיר
–	חמד עלי
–	פריד גאנס
–	חסין פארס
–	עלי הזימי
–	שיח נביה
–	עבדאללה גאזי
–	עלי סלאלחה
–	גילאל סעד
–	מרעי זייד
–	עלה מעהא
–	אבו עסלה מחמד
–	מוניר קזמל
–	מלחם קבלאן
–	ג'אלב דבור
–	ג'מיל חטיב
–	יוסף חארב
–	זיאד קבלאן
–	ראיד עאמר
–	פדוה דבור
–	ג'מאל סעד
–	אחמד סלאלחה
–	פואד סלאלחה

מפקח כולל, מחוז צפון, משרד החינוך –

מפקח מחוזי מגזר דרוזי וצ'רקסי, מחוז צפון –

ממונה חינוך הדרוזי וצ'רקסי, משרד החינוך –

יו"ר קרן רש"י –

מנכ"ל עמותת יכולות, מיסודה של קרן רש"י –

משנה מנכ"ל קרן רש"י –

ראש המועצה המקומית בית ג'אן –

ראש מינהל חינוך, בית ג'אן –

ראש מועצה מקומית כסרא סמיע –

ראש מועצה מקומית פקיעין –

מנהל מחלקת החינוך, פקיעין –

ראש מועצה מקומית מגאר –

ראש מועצת ירכא –

ראש מועצת אבו סנאן וראש הפורום הדרוזי והצ'רקסי –

מנהל מחלקת החינוך אבו סנאן –

מחלקת החינוך, ראמה –

מנהל ב"ס מקיף בית ג'אן –

מנהל פדגוגי, בית ספר מקיף בית ג'אן –

מתאם סמים ואלכוהול קהילתי, בית ג'אן –

מנהל חשבונות, מועצה מקומית בית ג'אן –

מנהל מח' רכש, מועצה מקומית בית ג'אן –

חבר ועדת חינוך, מנחה תכנית 'עיר ללא אלימות', בית ג'אן –

מנהל בית ספר יסודי אלאמל, בית ג'אן –

מנהלת ב"ס מ"מ א' ע"ש נאיף קבלאן, בית ג'אן –

מנהל ב"ס יסודי ב', בית ג'אן –

מנהל חטיבת הביניים בית ג'אן –

מנהל ב"ס תיכון, בית ג'אן –

כתב קול ישראל בערבית –

מזכירת המועצה, בית ג'אן –

עמותת מורים גמלאים, בית ג'אן –

גזבר עמותת מורים גמלאים, בית ג'אן –

נציג המורים, בית ספר מקיף בית ג'אן –

מנהלת הוועדה:
יהודית גידלי

רישום פרלמנטרי:
סמדר לביא, חבר המתרגמים

סיור בבית ג'אן

ביאן קבלאו:

חברים, בוקר טוב לכולם. אנחנו מקדמים בברכה את יושב ראש ועדת החינוך, חבר הכנסת מצנע, רב אלוף גבי אשכנזי, יושב ראש עמותת יכולות, חברי כנסת, מפקחים, עמיתיי ראשי המועצות, מנהלי מחלקות חינוך ביישובים אצלנו, עמותת המורים של היישוב בית ג'אן, מזכיר המועצה, מנהלי בתי ספר, מנחה תכנית יעיר ללא אלימות, עובדי מועצה, כל הנוכחים, בוקר טוב לכולם ואהלן וסהלן.

(הצגת הנוכחים).

בית ג'אן הוא יישוב דרוזי שמונה כ-11,000 תושבים. רוב התושבים שומרי מסורת. בעבר התעסוקה הייתה בחקלאות, כאשר היחידה המשפחתית סיפקה תמיכה ורשת חברתית צפופה וראש המשפחה הוא השולט, במקומות, בידע הכלכלי ובקשרים החברתיים.

בתקופה האחרונה חל מעבר מחברה מסורתית לכיוון חברה מודרנית ופוסט מודרנית. היחידה המשפחתית החלה להתפרק והלחצים הכלכליים והנפשיים יצרו קונפליקטים בין אישיים ובין דוריים, שגרמו לשחרור בתוך החברה, מחד אנשי הדת שולטים ומאידך הצעירים נחשפים יום יום לעולם הפוסט מודרני, שהפך את העולם לכפר גלובלי. אנחנו, אנשי המקצוע, תפקידנו לנווט את המעבר הזה, מחד לחזק ולהגביר את התהליכים החיוביים ולמזער את התהליכים השליליים במעבר הזה ומאידך לשמור על המורשת, הערכים והנורמות, הייחוד במסורת.

לדבר הזה אנחנו זקוקים להתייחסות ולמשאבים ייחודיים על מנת לספק מסגרת ומענים לצרכים החדשים שהתהוו, ושההתייחסות תהיה לשיפור איכות חייהם של הקליינטים כבעלי זכויות, וכדי להצליח הרצון שלך חייב להיות יותר גדול מהפחד שלך להיכשל. החדרנו את זה ביישוב אצלנו בקרב הנוער. כל היישוב שותף, יחד עם המועצה המקומית, מורים ומנהלים שפרשו לגמלאות, הם לא פרשו מהחיים הפדגוגיים, הם המשיכו לסייע למערכת החינוך יום יום על מנת לקדם ולבנות אוכלוסייה וצעירים ודורות באים שיכולים להצליח בכל מקום. זו גאוותנו, שכל אחד יכול ואף אחד לא ייכשל אם אתה תדע להכווין אותו לדרך הנכונה והדרך הזו תוביל אותו להצלחה.

בנינו לעצמנו חזון יישובי גם בתחום החינוך, קבענו לעצמנו יעדים ומטרות, החדרנו תכניות תגבור על בתי ספר, מהגיל הרך ועד י"ב, והתוצאות מדברות בעד עצמן. גם בתחום האקדמיה, ההשכלה הגבוהה, אנחנו עולים כל שנה באחוזים גדולים, במיוחד בקרב הנשים. אם זה זכר או נקבה, כל אב וכל אם יכולים לסייע ברגע שיש לך את הכלים לבנות לדורות הבאים בתחום החינוך, כי החינוך הוא היסוד והבסיס לבניית חברה בריאה ולא רק משכילה. הצלחה בחינוך היא גם הצלחה בחיים, כך שההבנה הזו הוחדרה בקרב ההורים ובקרב התלמידים.

בתי הספר אצלנו, במיוחד בית הספר המקיף, פתוח עד 12 בלילה, כל ילד מקבל תמיכה אישית בכל מקצוע שהוא צריך עזרה. מנהלים, מורים, עובדים שעות נוספות ללא תמורה, וזה בזכות רצון, בזכות הערכים והדוגמה האישית שהמנהלים וכל מערכת החינוך, יחד עם ההורים ועם ועדי ההורים, שכולם מגלים אכפתיות וכולם רוצים להצליח.

אני אתן לדוגמה את האחיין שלי בכיתה י', ב-12 בלילה הוא מסיים לימודים, למחרת בבוקר אבא שלו משכים אותו, הוא אומר לו 'אבא, אני לא הולך יותר לבית הספר'. קראתי לו אליי, ישבתי איתו, הסברתי ודרבנתי, אמרתי לו 'לפייסבוק אתה ער עד 3 ו-4 בבוקר, אז בשביל ללמוד ולבנות את העתיד שלך, אתה משקיע אמנם בתקופה של מבחנים, אבל יש לך גם שעות פנאי שאתה יכול לעשות את שאר הדברים. בתקופה הזאת אתה חייב להיות לא רק עד 12 בלילה, גם אם צריך להשקיע 24 שעות'. אמרתי לו, 'יש לך יומיים לחשוב'. הוא חזר אליי, אמר לי 'דוד, אני מקבל את ההצעה שלך, אני רוצה ללמוד', ומילד בינוני הוא הפך לילד מצוי. הליווי האישי והצמוד של המורים ושל המנהלים והפיקוח היומיומי הוא הפרי שכולנו יחד קוטפים.

זו הגאווה של בית ג'אן והשאיפה שלנו היא להיות בצמרת ולהמשיך להיות בצמרת גם בשנים הבאות. אנחנו רוצים שכל מדינת ישראל תהיה בצמרת, אין לנו שום בעיה עם זה. אנחנו רוצים להיות ראשונים, אבל לא אכפת לנו שכולם יישרו קו איתנו והצלחה של היישוב וההצלחה של המדינה תשמח אותנו כפי שאנחנו שמחים ביום הזה, בביקור שלכם בבית ג'אן.

מנהל מחלקת החינוך יציג לנו את התכניות שהכנסנו לבתי הספר, מהגיל הרך ועד י"ב. פרויקטים, בתמיכה של המועצה וגם של משרד החינוך. ובהזדמנות הזאת אני רוצה להודות למשרד החינוך, לממונה על החינוך הדרוזי, מר מהנא פארס, מר ג'לאל אסעד, הרכז של המחוז, והמפקח הכולל, דר' נביל איוב, וגם לכם, על העידוד שאנחנו מקבלים מכם בעזרה, מקרן רש"י, מעמותת יכולות, והליווי הצמוד שאנחנו מקבלים לטובת בנינו. אז מגיע לכם כל הכבוד ותודה.

היו"ר עמרם מצנע:

בית הספר המקיף הוא בבעלות המועצה?

ביאן קבלאו:

כן.

היו"ר עמרם מצנע:

ולומדים בו גם תלמידים מחוץ ליישוב?

ביאן קבלאו:

לא, רק יושבי בית ג'אן.

בבקשה, מהנא

מהנא טאפש:

תודה לראש המועצה על ההסבר המקיף ועל הרוח החיובית שהוא מקרין בהסבר. ברוכים הנמצאים וברוכים הבאים לכפר בית ג'אן. אני, כראש מינהל החינוך ביישוב, אציג בקצרה, מחמת קוצר הזמן, את התכניות שאנחנו מפעילים בבתי הספר. התכניות האלה הן לפעמים יותר, לפעמים פחות, תלוי במשאבים, אבל לפני שאני מציג אותן אני רוצה להגיד ליושב ראש ועדת החינוך ולכל הנמצאים המכובדים, כפר בית ג'אן עני במשאבים אבל הוא עשיר בניצול המשאבים הדלים כדי להפוך אותם להישגים וזה מה שקרה אצלנו ביישוב, כשאנחנו הגענו למקום השני ברמת שיא בהישגי הבגרות. אתם, כשגרירים שלנו עכשיו, תדאגו לנו ליותר משאבים. תודה.

יש לנו תכניות מגיל 3 שנים ועד 18 שנים והשנה אפילו הכנסנו עוד פרויקט אחד שנקרא מרכז הגיל הרך שגם יכול לטפל בילדים מגיל שנה ועד גיל 3. לנו יש אמונה שאם אנחנו מחזקים את היסוד אז הבניין יהיה איתן ועמיד בפני כל רעידה. זה מה שקרה במשך השנים האחרונות, הצלחנו להחדיר לבתי הספר הרבה תכניות בגיל הרך והתכניות האלה הניבו פירות והגיעו לאן שהגיעו בתוצאות הבגרות.

יש לנו את הפרויקט הראשון שנדבר עליו, מעגן. מעגן זה איתור תלמידים בגני טרום חובה והילדים האלה מקבלים חיזוק ותשומת לב ממדריכות מקצועיות כדי שהתלמידים האלה יקבלו יישור עם שאר התלמידים, היות שלתלמידים האלה יכול להיות שהייתה חוליה חסרה בבית, מכל מיני סיבות, אז אנחנו העברנו את התכנית הזו. התכנית הזו מטפלת בהמון תלמידים והתכנית הזו מניבה פירות.

ישנה תכנית פוירשטיין שהיא דומה, אבל היא יותר מורחבת ויותר מקצועית, גם בגני חובה. יש לנו את התכניות שמפעילים אותם בטיפות חלב, גם במימון שיקום השכונות וגני החובה וגני טרום חובה מגיעות לתכניות האלה ומקבלות גם טיפול וגם הדרכה מקצועית ממפעילות התכנית בתוך טיפות החלב.

יש לנו תכנית אור, תכנית במימון אגף שח"ר (שירותי חינוך ורווחה), שהוא גוף של משרד החינוך. בתכנית הזו מגיעות מדריכות מקצועיות לגנים, מאתרים ילדים חלשים מבחינה חברתית, מחזקים אותם ומשפרים את התדמית שלהם בתוך הכיתה וגם נותנים להם חיזוקים בתחום הרגשי ובתחום הקוגניטיבי, בתחום הלימודי והחברתי.

יש לנו תכנית 'מהבית לבית הספר', לגילאי 5. יש לנו קרוב ל-80 משפחות שמקבלות את הסיוע הזה ויש לנו מדריכות מקצועיות, בוגרות אקדמיה שמגיעות לכל בית ומשכנעות את ההורים שיביאו את הילדים שלהם לגן, כדי לקצר את המרחק ולסגור את הפער בין אווירת הבית לבין בית הספר, כדי שנוכל להביא את התלמידים האלה לישורת של התלמידים המצוינים שמקבלים את מלוא את תשומת הלב מההורים האמידים.

יש לנו מורות תגבור. השנה הפכנו את הפרויקט הזה למרכזי למידה. במרכזי למידה בכל בית ספר יסודי יש לנו מורה שהיא בוגרת תואר, עם תעודת הוראה מוכשרת, שהיא מאתרת תלמידים בכיתות א', לוקחת אותם לחדר שמיועד למרכז למידה והיא נותנת להם חיזוק בכל מה שקשור לחולשות או לנקודות החולשה שהתלמידים סובלים מהן. כאן המטרה היא לעזור למחנכת הכיתה וגם להוציא את הילדים ממעגל הבדידות שהם חיים בו. יכול להיות שזה מגיע מהמשפחה, יכול להיות שהדבר הזה תורשתי ויכול להיות דברים אחרים.

יש לנו תכנית שעות החומש, שמשרד החינוך מטפל בזה. אני לא רוצה להיכנס לזה, המפקחים יעשו את העבודה, התמיכה של משרד החינוך בכל בתי הסודיים, בחטיבת ביניים ובחטיבה עליונה.

יש לנו את תכנית המעברים. כידוע היום המכשול העיקרי בכל מסגרות החינוך שאנחנו מביאים תלמידים ועושים להם העברה ממסגרת למסגרת. כדי להקל על התלמידים האלה להיקלט במסגרת החדשה אנחנו עושים תכנית מעברים, בשיתוף מנהלי בתי הספר, בשיתוף אנשי המקצוע, בשיתוף המורים, שיוכלו לתת הקלה ויוכלו לתת הסבר מלא ומקיף על המסגרת החדשה שלתלמידים האלה לא תהיה פוביה מהמסגרת החדשה ושהדבר הזה לא יפריע להם במהלך התקופה החדשה. אנחנו, ברוך ה', מפיקים תועלת רבה מהתכנית הזו, כי התלמידים שלנו בחטיבת הביניים ממשיכים באותה תאוצה של הצלחה שמגיעה מהיסודי וזה מגיע גם עד לתיכון.

יש לנו תכנית יובלים. תכנית יובלים היא עמותת יובלים שבאה והשקיעה בפרויקט כאן בסיוע המגבית הבריטית במשרד החינוך, שהנשיא שלו, מר מהנא פארס, והעמותה הזאת פועלת ביישוב כבר חמש שנים, זו השנה השישית, ויש לנו קרוב ל-200 תלמידים שמפיקים תועלת מהתכנית הזו. כאן אנחנו לוקחים את הילדים ועושים להם תכניות הפעלה אחר הצהריים, כך שהתלמידים האלה, במקום שיילכו למקומות שאנחנו לא רוצים ולא רצוי לראות אותם שם, נשארים עם מדריכים מקצועיים ועם מורים בהפעלות בכל מיני תחומים. התכנית הזו משרתת שתי אוכלוסיות, את אוכלוסיית המצוינים ואת אוכלוסיית החלשים, כדי להביא אותם גם למצב של הצלחה וקידום.

היו"ר עמרם מצנע:

תרשה לי לשאול אותך, הדבר שבולט זה הרבה מאוד תכניות, שונות ומשונות - - -

מהנא טאפ:

אנחנו אמרנו, אנחנו דלים במשאבים, אבל אנחנו מנצלים כל תכנית כדי להפיק ממנה את התועלת.

היו"ר עמרם מצנע:

איך התכניות האלה הגיעו אליכם?

מהנא טאפ:

קודם כל אנחנו יישוב פוטנציאלי להצלחה וכל תכנית במשרד החינוך או במקום אחר שרוצים בהצלחה ורוצים ליישם אותה - - -

היו"ר עמרם מצנע:

מנסים אותה פה.

מהנא טאפ:

כאן יש קרקע פורייה, אם זה תלמידים ואם זה המועצה המקומית, ואם זה בית הספר, המנהלים והמורים, הורים, כולם חובקים את התכנית ואנחנו דוחפים אותה.

היו"ר עמרם מצנע:

אני לא פתחתי, אבל הביקור שלנו הוא חשוב לנו כדי להבין את סוד ההצלחה. מאוד יפה שהזמנתם ראשי מועצה נוספים מהמגזר הדרוזי. מה סוד ההצלחה? האם ריבוי תכניות, האם מעורבות אישית של ראש המועצה? האם הקשר בין התכניות השונות? האם הקשר בין הגנים ליסודי לתיכון? מה סוד ההצלחה?

הלוא הילדים הם אותם ילדים, חלק גרים בבית ג'אן, חלק גרים ביישובים אחרים, ברומה, בג'וליס ובכל אחד מהיישובים, מהכרמל לא הגיעו לכאן, השכנים שלי, מה סוד ההצלחה? הניצול של משאבים, שידעתם איך באמת ליצור את הקשר עם כל מיני גופים ולרתום אותם אליכם? מה סוד ההצלחה?

עלי סלאחה:

את זה אנחנו נשאיר אותך במתח. כשתגיע לבית הספר אנחנו מכינים את כל מה שאתה רוצה לדעת. פה זה ראש המועצה, פתיחה, ראשי המועצות, נעשה את זה חגיגית. מקצועית נעשה את זה בבית הספר.

היו"ר עמרם מצנע:

אוקיי.

ביאן קבלאו:

ריבוי התכניות זה קנה מידה, אבל הוא נותן מענה לכל הגילאים. אמרנו, מגיל 0 ועד י"ב. לא כולם מקבלים את כל התכניות, הרי כל שכבה מקבלת את התכנית המתאימה לה. יכולנו להחזיר עוד תכניות, כל תכנית שאנחנו מכירים, אנחנו יוצרים קשר, באים, יושבים ובוחנים לגופו של עניין. מה שתורם לנו ויכול לעזור לנו אנחנו עושים ומה שלא עוזר ולא תורם וקיים אצלנו, לא כל תכנית יכולה להצליח, אבל מה שקיים אצלנו ויש לנו תלונות באותם נושאים, אנחנו דוחים באדיבות.

אנחנו לא מפחדים מריבוי התכניות. החוכמה היא לדעת באמת להשריש, שמכל תכנית תפיק את התועלת הדרושה לטובת התלמידים, הן בבית, הן בבית הספר והן בכל מקום שיימצאו.

שיתוף הפעולה, זה סוד ההצלחה. בכל הצניעות, אני לפחות פעם בשבוע מבקר בכל בתי הספר, אני מבקר בגנים, בקשר רצוף עם כולם, כל בעיה מופנית אליי, אנחנו נותנים גם מענה לשאר הדברים שלא קשורים לפדגוגיה, גם לסביבה החינוכית והלימודית ולעניין הפיזי אנחנו נותנים חשיבות רבה. התלמיד צריך להרגיש שיש מישהו מאחוריו שנותן לו את התמיכה ואת הרוח הגבית להצליח, ואת זה עושים כולנו ביחד, מועצה, בתי ספר, מנהלים, מורים, הורים, משרד החינוך, ביחד, ואם רוצים אין זו אגדה.

פדוה דבור:

אם אפשר להוסיף, המענה שהמועצה ומערכת החינוך נותנים לילדים מהמשפחות הנזקקות בעיקר, על ידי הפעלת מועדוניות אחר הצהריים, אחוז הנשירה הנמוך יורד לאט לאט ונוצרת תשומת לב שניתנת לאוכלוסייה הקשה כלכלית, שזה גם עוזר. כל שיתוף הפעולה הזה, גם ביחד עם התוכניות של אחר הצהריים.

ביאן קבלאו:

דבר נוסף ואחרון, על מנת למנוע נשירה, אחוז הנשירה אצלנו הוא מאוד נמוך. אני אישית יחד עם הקב"סיות (קצינות ביקור סדיר), היועץ המשפטי של המועצה, מנהל מחלקת חינוך, מנהל בית הספר, עובדת סוציאלית או עובד סוציאלי, ניגשים למשפחות, יושבים עם הילדים ומביאים אותם חזרה לבית הספר. גם בזה אנחנו מלאים והיו לנו הצלחות וכמעט כל תלמיד או כל ילד בבית ג'אן נמצא במסגרת.

היו"ר עמרם מצנע:

מישהו אמר שהוא הגזבר?

עלה מעהא:

הגזבר לא הגיע.

היו"ר עמרם מצנע:

אז מה התפקיד שלך?

עלה מעהא :

מנהל חשבונות.

היו"ר עמרם מצנע :

מה שאני רוצה לשאול זה כמה כסף נקי המועצה משקיעה, מעבר למשרד החינוך ומעבר למה שהגופים השונים החיצוניים תורמים.

ביאן קבלאן :

אנחנו משקיעים כמעט 30% מהתקציב והחריגה היחידה שיש לנו במועצה המקומית זה בתחום החינוך. אנחנו חורגים לטובת החינוך, על מנת לתת את השירות הטוב לכולם. רק בתחום החינוך יש לנו חריגה.

היו"ר עמרם מצנע :

30% זה מעבר ל-25% שזה המאטציינג?

ביאן קבלאן :

לא, זה ביחד.

היו"ר עמרם מצנע :

זאת אומרת אתם מוסיפים 5% מעל מה שאתם מחויבים מבחינת המאטציינג.

ביאן קבלאן :

כן, נכון.

היו"ר עמרם מצנע :

שזה לא הרבה.

ביאן קבלאן :

לא הרבה, אבל למועצה מקומית שחיה רק מארנונה על מגורים זה יותר מדי.

קריאה :

אתה משקיע הרבה בתכנית הבראה.

היו"ר עמרם מצנע :

אתם בתכנית הבראה?

ביאן קבלאן :

כן.

בבקשה, עלי, הוא יושב ראש הפרורום וראש מועצת אבו סנאן.

עלי הזימי :

בוקר טוב וצהריים טובים לכולם, היושב ראש, חברי הוועדה, חברי הכנסת, מנכ"לים, סמנכ"לים, מנהלי בתי ספר, הממונה על החינוך הדרוזי, הממונה על הפיקוח הדרוזי, המפקח נביל איוב, ראשי המועצות, ברוכים הנמצאים, כמוכן אגף החינוך בבית ג'אן, מנהלי מחלקות חינוך, ברוכים הנמצאים.

בראשית דבריי, בשם ראשי הרשויות הדרוזיות והצ'רקסיות ובשם כל המגזר הדרוזי אני רוצה לברך את בית ג'אן, אני רוצה לברך את מנהלי בתי הספר ובמיוחד התיכון, אבל זה מתחיל מהיסודי ואפילו מהגנים, את כל מנהלי בתי הספר, את כל עובדי החינוך בבית ג'אן, את המועצה המקומית, מחלקת החינוך, ועדי הורים. כי בלי שיתופי פעולה של כל הגורמים האלה, לא מגיעים לאיפה שמגיעים.

הדרוזים בשנתיים-שלוש האחרונות התחילו לעלות על הדרך הנכונה מבחינת חינוך, הודות לפיקוח שהוא היום משלב בתוך בתי הספר רכזי שכבות. קודם היו ערבית מלמדים אנגלית ואנגלית מלמד ערבית, היום יש סדר. הודות למנהלת מחוז מעולה, שהיא משגיחה על החינוך והיא בקשר טוב עם כל ראשי הרשויות, עם מחלקות החינוך ועם כל הפיקוח הנמצא. זאת אומרת הפיקוח, עם ועדי ההורים, עם מנהלי בתי הספר ועם ראש מועצה טוב כמו בבית ג'אן הגיעו למה שהגיעו. כי בלי ראש מועצה שמוכן, הוא אמר 'אני משקיע 5%', לא נכון, הוא לא הבין את השאלה, הוא משקיע מעל 20% חוץ מה-25% שהוא חייב לשלם. אני משער את זה כך, כי זה בשאר היישוב.

היו"ר עמרם מצנע:

תגיד לי, אז למה אצלך ביישוב זה לא קורה?

עלי הזימי:

עכשיו אני אומר לך, אני מסביר לך.

היו"ר עמרם מצנע:

מה הסוד?

עלי הזימי:

תיכף אני מגיע לזה. אבל אם אנחנו מדברים על מה שמדברים פה, אומרים ברוך ה', כאילו הדרוזים, מגיע להם הכול וקיבלו את הכול. זה לא נכון. גידול הפרויקטים, לצערי במשרד החינוך היו עובדים עם משרדים וריבוי התכניות, ההיפך, זה מזיק ולא עוזר, הכספים היו צריכים להתרכז בכמה פרויקטים חיוניים ולא ביחס של המשרד עם כל מיני קבלנים שעבדו במשרד החינוך ופיזרו הרבה כספים בחוץ. אנחנו חייבים לרכז את זה ביעוץ עם המפקחים, מה הפרויקטים שיכולים לקדם את המגזר הזה, שאין לו מאיפה לשלם. היום הרבה משפחות דרוזיות, מאחר שאנחנו סובלים, אין לנו דרך אחרת, הדרך שלנו זה או ביטחון או השכלה. ביטחון אנחנו עושים, אבל ראינו שהפתרון שלנו ושל העתיד של העדה הדרוזית זה השכלה וזה ללמוד וזה עוד ללמוד, כי אין לנו פתרון אחר, אין לנו אזורי תעשייה. יש לנו בעיה ולכן צריך להגדיר את השעות ואת הפרויקטים החיוניים עם אנשי מקצוע ולהגיד מה טוב למגזר הדרוזי והצ'רקסי, ובכלל לכל המגזרים, שיכול להועיל. לא ביותר תכניות שמבזבזים שם הרבה מיליונים, שמים לנו הרבה מיליונים בתכנית החומש, אבל יותר מ-50% מתבזבזים בדרך, נופלים באמצע, ו-50% אפילו פחות מגיעים למגזר.

לכן אני חושב שכדאי שתהיה ישיבה עם השר, עם כבודכם, כוועדה מכובדת, ואני בטוח ומשוכנע, השר הישן קידם את החינוך, גם המנכ"ל שלו וגם הצוות, גם מנהלי המחוזות, גם מפקחים, והשר החדש, כפי שאני רואה, יש לו ראייה טובה לחינוך, עם ועדת החינוך, צריכים לשים דגש על הדברים, אסור לבזבז יותר כספים, המצב שלנו הוא לא קל כפי שכולם אומרים.

בית ג'אן זה גאוה של העדה הדרוזית, זו האמת, אנחנו מתברכים בבית ג'אן - - -

היו"ר עמרם מצנע:

מה הסוד?

עלי הזימי:

הסוד הוא דבר כזה: בבית ג'אן רוב האנשים שירתו בזרועות הביטחון. הם הגיעו למסקנה, כל אחד בבית שלו, אין פה אזורי תעשייה, אין פה שום דבר, צריכים ללמד את הבנים שלהם.

היו"ר עמרם מצנע:

זאת אומרת אחת המסקנות זה להחזיר את השירות בצבא.

עלי הזימי:

לא, השירות בצבא לבד. הם משקיעים אצל הבנים.

גבי אשכנזי:

אני רוצה שתדע ששיעור הגיוס של בני העדה הדרוזית הוא הכי גבוה במדינת ישראל.

עלי הזימי:

והם משקיעים אצל הבנים, ועדי ההורים משקיעים, לראש המועצה יש מדיניות לקדם, הוא תורם מכספו למלגות ולכן זו מדיניות של הרשות המקומית עם מחלקת החינוך ועם כל הנהלות בית הספר. זה הגיבוש, עם הפיקוח זה מביא תוצאות.

אתה דיברת איתי על אבו סנאן. הייתה התקדמות בכל היישובים הדרוזים לטובה, הייתה התקדמות מעל 30% בשלוש השנים האחרונות. כי ראשי המועצות ידעו שהדרך היחידה לפתח את היישוב הדרוזי זה כמה שיותר לתמוך בחינוך. כבישים עושים כל יום, אבל לבנות בני אדם קשה. היום יש התנדבות בקרב הצעירים. מי שמוכן להתנדב, מוכן לתת, מוכן לעזור לאחרים, הוא יכול לקלוט. יש היום התפתחות, אתה חופשי לדבר. קודם היו מפחדים לדבר, היום יש להם חופש ביטוי. לכן מבחינת החינוך זה ראוי שזה חינוך.

באבו סנאן למשל יש בתי ספר, יש לנו אזור של אוכלוסייה שהיום התחילה לעלות על דרך המלך, אוכלוסייה בדואית שאנחנו מברכים אותה, אבל הם באו מרחוק, זה 30% מהתושבים. הבנים שלהם כבר גומרים בית ספר יסודי והולכים, איפה? הולכים לעבוד בזוגלובק בעבודה שחורה. הבנים שלהם, לפי שכבה, נחשבים על בית הספר. כשאתה עושה את הבגרות של בית הספר, מי שניגש לבגרות, המצב שלנו מעולה, אבל בגלל שהם נחשבים באותה שכבה, המצב שלנו נמוך. עכשיו, בשנתיים האחרונות, מאחר שיש תכניות והפיקוח התחיל לתת את תשומת הלב והמורים התחילו לעזור והמנהלים, אנחנו רואים גם בשכבה הזאת התקדמות טובה מאוד.

לכן דרושים לנו עוד משאבים, דרושים לנו כמה שפחות תכניות סתם באוויר, שיהיה ריכוז של התכניות. וכמה שיותר מורים חדשים, להוציא מורים ישנים שהם כבר 30 שנה, לתת דם חדש למערכת החינוך, כל דבר חדש נותן עבודה טובה. אני מקווה לעזור, אני עוד כמה ימים אצל מנהלת המחוז, מפרקים מי שיש לו מעל 30 שנה, 25 שנה. יש לנו מורים שעומדים בתור, תבחר את המורים הטובים, תכניס דם חדש וזה יכול להועיל למערכת.

תודה רבה לבית ג'אן ולראש המועצה ומחלקת החינוך וכל המנהלים, בהצלחה.

מהנא טאפש:

קודם כל אני רוצה להודות לכל הנמצאים כאן, רוצה להודות לראש המועצה באופן אישי, שהוא שוחר חינוך ותומך בכל מערכת החינוך ונותן גב לכל מה שאנחנו עושים והוא עורך ראשי בהצלחת מערכת החינוך ביישוב. אני רוצה להודות לנסים כהן, עמותת יכולות, שגם לו יש חלק ארי בהצלחת התלמידים שמדובר בהם. אני רוצה גם להודות לכל החברים והחברות שעזרו לנו ברשות להכין את המפגש הזה, למנהלי בתי הספר, לוועדי ההורים, לכל מי שתרים את חלקו, לרכז התקשוב שלנו שעזר לי מאוד. תודה רבה לכם.

ביאן קבלאן:

יושב ראש עמותת המורים שרוצה לומר משהו.

ג'מאל סעד:

האמת שכשאמרו לי שמגיעים לכאן חברי ועדת החינוך של הכנסת, אני חשבת שמגיעים לפה 20 חברי כנסת, לכן - - -

יהודית גידלי:

יש רק 15 חברים.

ג'מאל סעד:

אני ג'מאל סעד, מנהל בית ספר גמלאי, יושב ראש עמותת המורים בבית ג'אן. יש לי ארבעה בנים, כולם משרתים בזרועות הביטחון, שני רס"רים ושני קצינים. אני מברך את בואכם לבית ג'אן ומאחל לכם ביקור מהנה ומוצלח.

אדוני, עמרם מצנע, אתה מוכר לי אישית, אתה מוכר כאיש שעושה יותר מאשר מדבר. אני מאוכזב מאוד, כמו כל אנשי העדה, החל מראש העדה, מר מוואפק טריף, עד אחרון הצעירים, מכל ממשלות ישראל ומכל חברי הכנסת שהיו עד עכשיו, על זה שעד עכשיו לא השכילו לדעת שלעדה הדרוזית מגיע שוויון זכויות בדיוק כמו שיש לאחינו היהודים. יש לציין שאחוז המתגייסים בקרב העדה הדרוזית הוא 84% ובבית ג'אן עוד יותר, אצל היהודים זה בסביבות 64%, ולצערי הרב אחוז החללים בבית ג'אן הגבוה במדינה. חברים, עד עכשיו שמענו רק מילים יפות והבטחות שווא, כמו 'אתם בחורים טובים, אתם אחינו, אתם גיבורים, מגיע לכם, נאמנים' ועוד ועוד, אבל מעשה אין. זה תלוי בכם, חברי הכנסת.

לכן אני מציע, היות שאתם ועדת חינוך, ליזום נושא לדיון בוועדה תחת הכותרת האם זה חינוכי ודמוקרטי להמשיך להפלות את הדרוזים לרעה ולא לתת להם מה שנותנים לתושבי צפון תל אביב ולכרמיאל השכנה. ואת תוכן הדיון ואת המסקנות נא למסור לראש הממשלה ולאחר מכן לחוקק חוק שוויון הדרוזים שיהיה מחייב את כולם. תודה.

היו"ר עמרם מצנע:

תודה רבה לך.

פריד גאנס:

ברשותכם, כמה משפטים. אני חושב שמר מצנע העלה שאלות מאוד חשובות, אין לנו תשובה חד משמעית, אני חושב שגם לממונים על החינוך במשרד החינוך אין תשובה חד משמעית, מאחר שמטבע הדברים - - -

קריאה:

אולי יש.

פריד גאנס:

לא, אין. אני חושב שגם אם תיתן תשובה היא לא ממצה ואני אגיד לך למה. יש דברים שאתה לא יכול לעקוב, זה לא אחד פלוס אחד שווה שניים, זה לא מתמטיקה, אבל אני חושב שצריך לעשות בדיקה מחדש של ריבוי כל כך הרבה תכניות, השאלה שלך במקום, יש תכניות שמיועדות לאוכלוסיות מסוימות במסגרת משרד החינוך, לחלשים, למצוינים וכו' וכו', יש דברים שלוקחים את ההיבט החברתי, של השתלבות יותר מאשר פדגוגיה, ולכן אי אפשר לבוא ולמדוד. זו לא מדידה מדויקת. אני חושב שהשאלה שלך מחייבת בדיקה ממצה וגם מעקב אחר כך. אני מברך את בית ג'אן על המקום שהיא כבשה השנה הזאת, סליחה על הביטוי המלחמתי, מראר בשנה שעברה הייתה במקום ראשון במגזר הלא יהודי, תשיעי בכללי, השנה אנחנו במקום שני. אני חושב שהרצון והמודעות זה אחד הגורמים, צריך להגיד תודה לכל מי שמעורב בכך, אבל תשובות ממצות, ממש מדויקות, אני חושב שזה באמת מחייב חקירה לעומק.

ודבר שני, וזה אני אומר לבית ג'אן ואומר למראר, צריך לפרגן לכל מי שהיה שותף להצלחה הזאת, יש הצלחה גדולה מאוד וצריך לברך ולפרגן, אבל אסור להסתפק בכך, כי הבדיקה היא לא רק מה אחוז הזכאות לבגרות, אלא באיזה מקצועות, כמה יחידות, ואיפה הגענו בעוד חמש, שש, שבע שנים, האם הילדים שלנו והבנות שלנו הגיעו לאוניברסיטאות במקצועות הנבחרים וחזרו עם תעודות ועם כישרונות אמיתיים, או שסתם עשו את הבגרות, מחאנו כפיים וזהו. אני חושב שצריך בדיקה. השקעה כספית זה דבר חשוב, כולנו משקיעים, כולכם יודעים שאנחנו יישובים מאוד דלי אמצעים מבחינה כספית ולמרות זאת אנחנו מחויבים להשתתף ב-25% לפחות, ולכן אני חושב שצריך לעשות ראייה כללית ובדיקה מעמיקה, זה

מחויב המציאות. אני חושב, לעניות דעתי, אין לנו תשובות וחשוב לתת תשובות, כי אנחנו אז נדע איפה הצלחנו יותר ואיפה הצלחנו פחות ונשפר את העניינים.

ואני מסכים עם מה שנאמר כאן, אין לנו אוצרות, אין לנו מקורות, היום בעולם המודרני, העולם הפך להיות כפר קטן והכפר הקטן הפך להיות עולם גדול, אני חושב שבלי השכלה והכשרות אמיתיות, לא מכללות וגמרנו אותו מקצוע, אלא הכשרות אמיתיות, נתקשה להתמודד עם הלחצים הכלכליים והקונפליקטים הקיימים. אני חושב שצריך לתת תשומת לב ולדחוף קדימה. אנחנו לא מסתפקים במה שהיה, מה שעשינו עד עכשיו, צריך להתקדם הרבה יותר על מנת שנגיע למצב שנוכל להגיד שאנחנו נושמים לרווחה.

מסעוד גנאים:

רק בקצרה. אנחנו פה כדי תחילה לברך, מברוק לגימאע, גם לעודד וגם לתמוך, אבל גם ללמוד. אני הייתי מורה לשעבר שהרבה תלמידים ניגשו לבגרות בהיסטוריה אצלי, כמורה להיסטוריה, אני חושב שכל מה שנאמר זה נכון, אבל העניין העיקרי והבסיסי לפי דעתי זה איך להחדיר לתוכו של התלמיד את המוטיבציה של ההצלחה והאחריות. אתה יכול להביא את האוטו המשוכלל ביותר בעולם, אם בעל האוטו לא רוצה ולא יודע, אין צורך באוטו. אין צורך בכל פרויקט, בכל הדברים הפיזיים, אם אתה לא מחדיר לתוכו של התלמיד - - -

היו"ר עמרם מצנע:

אם המורה הוא עם מוטיבציה, אז גם התלמידים.

מסעוד גנאים:

גם המורה, בטח. אז העניין, לפי דעתי, הוא לא העניין של סוד, זה לא מקל קסם, זה לא הוקוס פוקוס, זה תהליך, התמדה, יעדים והחזון הנכון. אני הספקתי לקרוא את החזון. החזון, לפי דעתי, אתה לא רודף ציונים, רודף ערכים, הערכים יביאו את הציונים.

בסוף אני רק רציתי להגיד את מה שאמר מר גימאל סעד, ואחרים, עם כל השירות הצבאי והביטחוני ועדיין רוצים שוויון זכויות, אז ריבוננו של עולם, מה אתם רוצים בשירות האזרחי שלנו לערבים?

ביאן קבלאן:

אחרון, גבי.

גבי אשכנזי:

רבתיי, תודה רבה לכם. אני מכיר אתכם הרבה שנים, זה ביקור שכולו באמת כבוד וגאווה ואנחנו שמחים, כקרך רש"י, לפעול בכל המגזר, כמו בכל המגזרים. חלק מהאנשים, כבר הספקתי להיות אצלם וזו זכות גדולה שלנו לעבוד בשיתוף פעולה. אני חושב שהסוד מורכב מכמה דברים אבל הוא מתחיל בסוף ממנהיגות. בלי המנהיגות של המקום, של האנשים, עד למג"ד בשטח, מפקד בית הספר ודרכו, זה לא היה עובד.

ברכות על ההישג. זה בעיניי הדבר הכי חשוב. אני חושב שבכלל בעדה הדרוזית בשנים האחרונות, אם מותר לי להגיד, גם מדברים אחרים שאני רואה, ראש המועצה פתח בזה, קורים פה תהליכים לפי דעתי יוצאי דופן. אני חושב שעובר פה שינוי עמוק ובכיוון הנכון ואנחנו צריכים להמשיך לסייע איפה שאפשר. אז באמת אני מקווה שבשנה הבאה יהיו הישגים נוספים וכן הלאה. תודה רבה לכם.

היו"ר עמרם מצנע:

תראו מה קורה לרמטכ"ל לשעבר, אלוף לשעבר, בסוף הם בחינוך.

קריאה:

זו הדרך למשהו אחר.

ביאן קבלאן:

חברים, אנחנו עולים לבית הספר. שם אנחנו נעשה את המקצועיות.

סיור בבית הספר המקיף בית ג'אן**עלי סלאחח:**

חברים, בבקשה, אני אראה לכם את בית הספר, את האווירה. קודם כל צריכה להיות אווירה, בית ספר צריך להיות נקי, יפה, ויותר יפה מכל מקום אחר.

בית הספר שלנו, זה משנת 2000, מה שאתם רואים פה, וזה לא רק פה, גם בתוך בית הספר בפנים, איפה שהתלמידים שלנו. בבקשה.

יש בתוך בית הספר שלושה אגפים, בכל אגף שמונה חדרים, שתי קומות. זה משנת 2000, ואם אתם עומדים פה, אתם יכולים לראות את הגברת הדרוזית היפה ביותר שיכולה להיות באולם - - -

היו"ר עמרם מצנע:

המונה ליזה של - - -

עלי סלאחח:

בדיוק, אתה נתת לי את הרעיון היפה להגיד את זה. פה זה מעין שכל בית ג'אן שתו ממנו. אנחנו עשינו את זה שהילדים שלנו יירטבו ותהיה להם זיקה למורשת. אנחנו קוראים לאגף הזה אגף מורשת ויש אגף טכנולוגיה ויש אגף סולטאן וג'ונבלט. סולטאן וג'ונבלט אלה שני מנהיגים גדולים של בני העדה הדרוזית, שיש להם ערכים, ואז הלכנו דרך המנהיגים, גם מנהיגים דתיים יש לנו, גם יש פה מנהיגים של מדע, יש איינשטיין, אם אתם רוצים אנחנו יכולים להראות לכם. אם לא, אנחנו נלך לאולם ונתחיל את העבודה שלנו. זה בית הספר שלנו.

למה עשינו את הדבר הזה? הסבך הזה הוא לא שלנו, לא מהסביבה שלנו, למה עשינו את זה? איזה שהוא אמן מרמת הגולן שהבאנו אותו עשה את כל הדברים האלה, אז יש לי פה צנרת של חימום. איך אני יכול להסוות את זה? ראש חכם מרמת הגולן עשה את זה. יש לי גינה בתוך בית הספר.

ישיבה בבית הספר המקיף בית ג'אן:**עלי סלאחח:**

ברוכים הנמצאים. אני רוצה לברך את אלה מימיני, את אלה משמאלי, את כל מי שנמצאים כאן בברכת חג אל אדחא שיגיע אלינו, בברכת החגים שהחבריה היהודים עברו ועדיין נמצאים בחגים ונהנים ואני מקווה שיחזרו כמה שיותר מהר לעבודה, על מנת שנקבל את גיליונות הציונים של הבוגרים שלנו, שמחכים להם בקוצר רוח.

אני לא רוצה להזכיר שמות, אז אני יכול להגיד מוריי ורבותיי. סדר היום שלנו הוא שתי ברכות ממנהל התיכון, מר זיאד קבלאן, מנהל חטיבת הביניים, יוסף חארב, ואנוכי, מנהל המקיף. זו הנהלת בית הספר. יש לנו עוד שני סגנים, אחד בשם ג'לאל סעד, שהוא המנהל הפדגוגי והוא המנוע, הבולדוזר של ההישג העצום שאנחנו עושים פה. בהיותו מנהל פדגוגי הוא מוביל תהליכים רציניים ביותר. יחד עם זאת יש לנו פה תלמידים, גם חלשים, שהגיעו לבגרות, גם חזקים, יש לנו ועד הורים, יש לנו גם סטודנטים בטכניון, בוגרי בית הספר וכמובן יועצת בית הספר ואנשים אחרים.

אז אני מברך את כולם. זיאד, בבקשה.

זיאד קבלאן:

ברוכים הבאים, מכובדיי. בית ג'אן נישאת מכל הרים וגבעות וינהרו אליה עמים רבים ללמוד תורה, כי מבית ג'אן תצא תורה. האם חזון אחרית הימים של ישעיהו אכן ימצא את ביטויו במקום הזה? איך יישוב קטן נידח בצפון הפך להיות מוקד עלייה לרגל ובמרכז התקשורת הישראלית וזוכה לביקור רם מעלה כזה? איך בית ספר מקיף בית ג'אן הגיע להישגים המרשימים האלה והתברג במקום השלישי במדינת

ישראל מבחינת הזכאות לבגרות? האם יש כאן משהו ייחודי ושונה מבתי ספר אחרים בארץ? מה הם הגורמים להצלחה?

בהצלחה הזו ניתן להתמקד בכמה נושאים. אל"ף, זו אמונה. פנינו אל הפסגה, זו סיסמה שקבענו לעצמנו כיעד ברור, מוגדר ואפשרי, מתוך אמונה שאין פסגה שאדם אינו יכול להגיע אליה ואין מכשול שאדם אינו יכול להתגבר עליו. בי"ת, מנהיגות. המנהל של בית הספר, עמיתי עלי, מנהל מקיף בית ג'אן, פתוח, גמיש וזמין, בעל הראש המערבי והלב המזרחי, הפך את החלום למציאות. יש כאן עבודת צוות, הנהלה מלוכדת העובדת בשיתוף פעולה מלא מתוך מתן כבוד הדדי ומתוך הבנה למבנה הארגוני של בית הספר כשכל אחד נותן את חלקו ונרתם למשימתו תוך האצלת סמכויות ושאיפה ליעדים מאתגרים. גימ"ל, פדגוגיה, מנהל פדגוגי מקצועי, עובד לפי תכנית עבודה מדידה, תחומה בזמן וביצועית, מקדם תכניות ומגמות ויורד לפרט של התלמיד.

מורים, יש לנו צוות מורים מקצועי שרוכש כלים יישומיים להגברת ההצלחה, צוות מועצם, מאמין ביכולות שלו וגאה בהצלחתו ובהצלחת תלמידיו. יש לנו הורים, בקשר הדוק, ההורים סומכים על בית הספר, משתפים פעולה, בית הספר הוא מקור גאווה להם. יש לנו מועצה מקומית, מחלקת חינוך ומי שעומד בראשה, מר ביאן קבלאן, תורמת ונרתמת לעשייה החינוכית ביישוב. יש לנו משרד החינוך, הממונה על החינוך הדרוזי, שייח' מהנא פארס, מחוז הצפון, מפקח מחוזי מר ג'לאל אסעד, המפקח הישיר של בית הספר, דר' נביל איוב, שותפים בעשייה, מאשרים ומקדמים כל תכנית. יש לנו כאן את עמותת יכולות, קרן רש"י, ומי שעומד בראשה, החבר נסים כהן, המנחים והרכזים, דרך כיתות סטארט. נתנו מענה לתלמידים חלשים ומתקשים וגישרנו על פערים, העלינו את אחוז הזכאות לבגרות. ויש לנו מעל לכולם את התלמידים עצמם, אשר הצליחו ללמוד ולהשקיע וקיבלו על עצמם את המשימה שהם כן יכולים.

כל המנויים האלה יחד נותנים את הכוח להמשיך ולצעוד בצעדים איתנים בדרכנו אל הפסגה. התחנה הסופית עוד לפנינו. יחד איתכם נגיע לתחנה הסופית, זה מקום ראשון במדינת ישראל.

בברכה חמה אנחנו מקבלים את פניכם, חבר הכנסת עמרם מצנע, יושב ראש ועדת החינוך של הכנסת, חברי חברי הכנסת, המלווים, מודים לכם על הביקור בבית הספר מקיף בית ג'אן, אהלן וסהלן. תודה.

יוסף חארב:

צהריים טובים, מכובדיי כולם. אני לא אמנה את השמות שמנה עמיתי וידידי זיאד ונחזור על אותם דברים. אני מקדם בברכה את חברי ועדת החינוך של הכנסת, בואכם לפה עוזר לנו, תומך ונותן עוד דחיפה קדימה לפסגות שאנחנו מתכננים להגיע בעתיד.

ראשית הרשו לי לברך את תלמידינו ותלמידותינו שסיימו בתשע"ב על ההצלחה הגדולה ואחוזי הבגרות, על המקום המכובד והמיוחד שהגענו אליו וצוות המורים בבית הספר, צוות ההנהלה, כל מערכת החינוך בבית הספר, החל מגני הילדים ועד י"ב, כי כולנו שותפים וכולנו עשינו למען להשיג את המטרה הזאת, ובכל שלב ושלב בחינוך יש חלק בהגעה ובהשגת היעד הזה. תבורכו כולם. אני מברך את התלמידים וההורים, ועדי ההורים, את כל תושבי בית ג'אן, המועצה המקומית, על ההישג הנאה והמכובד שהגענו אליו, בזכות כולם, כל אלה שיושבים כאן ואלה שאינם נמצאים כאן.

נקודת הזינוק שלנו, אני לא אחזור על כל מה שאמר ידידי זיאד, זה חזון בית הספר. אנחנו שואפים לחברה ערכית שיכולה להתמודד עם האתגרים שעומדים בפניה במאה 21. זה שילוב של ערכים ושל הישגים, וזה המתכון שלנו להצלחה.

אני רוצה להעלות על נס את שיתוף הפעולה, התיאום בין חברי הנהלת בית הספר, עלי מנהל המקיף, זיאד מנהל התיכון ואנוכי, מנהל החטיבה, והמנהל הפדגוגי מר ג'לאל סעד, על שיתוף הפעולה ועל -

היו"ר עמרם מצנע:

אתם כולכם תושבי בית ג'אן?

יוסף חארב:

כן.

היו"ר עמרם מצנע:

כל הצוות?

יוסף חארב:

כן.

עלי סלאח:

ההנהלה, יש לנו מורים מחוץ לכפר.

היו"ר עמרם מצנע:

כולם דרוזים?

עלי סלאח:

לא. יש לנו גם מורה יהודייה. היא לא תעזוב אותנו, דרך אגב.

יוסף חארב:

אני רוצה גם להעלות על נס את שיתוף הפעולה בין שלבי החינוך, החל בגנים ועד לתיכון, התיאום הזה גם גרם להצלחה.

כמו שאמרנו, להגיע לפסגה זה קשה, אבל יותר קשה להישאר בפסגה. אנחנו במקיף בית ג'אן החלטנו לא להישאר בפסגה הזאת ולעשות עוד פסגות ולכבוש עוד פסגות קדימה, כי אנחנו מאמינים קודם כל ביכולות של התלמידים שלנו, שהם כן יכולים, הצלחנו לנטוע בהם את האמונה שהם כן יכולים, שיש להם את היכולות להגיע, לא רק להצליח אלא גם להצטיין. יש לנו צוות מורים וצוות רכזים וצוות מחנכים נפלא, עם פוטנציאל, עם רצון לתת, עם כל היכולות שנמצאות כאן, עם כל הכוחות, איגום המשאבים הזה, העבודה ביחד, גרמו לנו להגיע וזה גרם לנו להאמין שאנחנו כן יכולים לכבוש עוד פסגות יותר גבוהות והנתונים הראשונים על תשע"ג מצביעים על הכיוון, שאנחנו גם בכיוון הפסגות האחרות.

לכן אני רוצה רק לסיים במשפט אחד, מנהל גדול נבחן בכישרון גדול לגרום לשחקנים, שהם טובים יותר ממה שהם חושבים על עצמם. אנחנו כן הצלחנו, גם במישור של התלמידים, גם במישור של המורים, יש לנו המון יכולות, הצלחנו לשכנע שיכן אתם יכולים ויכולנו לעשות את זה יחד.

עוד פעם ברוכים הבאים, אנחנו מקדמים בברכה את בואכם, זה נותן לנו עוד דחיפה קדימה, ואני מאמין שיחד נגיע לפסגות שאנחנו מתכננים.

עלי סלאח:

תודה, יוסף.

נתחיל להקריין מצגת. חברים, משפט אחד, חשיבה בגדול הובילה לכל ההישגים הגדולים של המין האנושי. שמתי את זה. אני לא רוצה להקריא את זה, כל אחד יכול לקרוא את זה לבד, אלה סימני דרך והסתכלויות שלנו. פה אנחנו.

גילאל, בבקשה.

גילאל סעד:

שלום לכולם. אני צריך מצגת, אבל לפני כן אני רוצה להגיד מילה אחת, שאני קצת מתרגש. אני מתרגש מהביקור של ועדת החינוך. אני הייתי רוצה שוועדת החינוך תבקר אותנו כשהיינו למטה ולא כשהיינו למעלה, כדי לעזור לנו להגיע למעלה.

בית הספר המקיף בית ג'אן קודם כל מאמין שכל תלמיד יכול להצליח וגם כל מורה יכול להצליח. בבית הספר שלנו יש 42 כיתות, יש 101 מורים ויש לנו 1,238 תלמידים, בחטיבת הביניים יש לנו 21 כיתות - --

היו"ר עמרם מצנע:

כמה כיתות של 40 תלמידים יש לכם?

גילאל סעד:

יש לנו כיתה אחת של 41 תלמידים.

היו"ר עמרם מצנע:

למה?

עלי סלאחה:

אין לנו מקום פיזי.

היו"ר עמרם מצנע:

זאת הבעיה?

עלי סלאחה:

כן. אנחנו מלמדים במקלטים, אבל הם מתחילים לעבור.

גילאל סעד:

מגמות בית הספר. יש לנו כיתות מדעים שבה התלמידים לומדים ביולוגיה וכימיה, מתמחים בביולוגיה וכימיה ב-10 יחידות לימוד.

היו"ר עמרם מצנע:

5, 5. אין 10, עדיין.

גילאל סעד:

כן. ויש לנו את הכיתה עתודה למנהיגות מדעית וטכנולוגית, שמתמחה בפיזיקה, אלקטרוניקה ומחשבים, כאשר באלקטרוניקה יש לנו 15 יחידות, בפיזיקה 5 יחידות, כמובן להוסיף לזה 5 יחידות במתמטיקה, עברית, ערבית ו - - -

היו"ר עמרם מצנע:

איזה אחוז מתלמידי י"ב עושים שלושה מקצועות 5 יחידות? אתה יודע?

עלי סלאחה:

כמעט כולם.

היו"ר עמרם מצנע:

כמעט כולם?

עלי סלאחה:

ערבית, עברית.

היו"ר עמרם מצנע:

לא, אני מתכוון ל - - -

עלי סאלחה:

מדעים? זה שתי כיתות, זה 60 תלמידים כמעט, מתוך המחזור, 188 המחזור הזה.

גילאל סעד:

בערך שליש.

היו"ר עמרם מצנע:

שליש עושים שלושת מקצועות הטכנולוגיים 5 יחידות?

גילאל סעד:

יש פה שני מקצועות ויש פה ארבעה מקצועות.

היו"ר עמרם מצנע:

ארבעה מקצועות, 5 יחידות, שליש מהילדים?

עלי סאלחה:

60 תלמידים.

גילאל סעד:

יש לי פה 30 תלמידים ויש לי כאן 30 תלמידים. 30 עושים ארבעה מקצועות של 5 יחידות ו-30 עושים שני מקצועות.

היו"ר עמרם מצנע:

אוקיי, זה מספיק מכובד.

עלי סאלחה:

נכון. וגם יש ערבית ויש עברית.

היו"ר עמרם מצנע:

אני מדבר על המקצועיים.

גילאל סעד:

מינהל וכלכלה, אם אנחנו מצרפים גם את מינהל וכלכלה וחשבונאות, יש שם בין 7 ל-15 יחידות, אז זה עוד 30 או 40, יש שכבות שיש שם 40 תלמידים, אז זה עולה, זה כבר 100 תלמידים, זה יותר מחצי.

יש לנו מב"ר.

היו"ר עמרם מצנע:

מתמטיקה לא מופיע פה בטעות או במקרה?

עלי סלאחיה :

זה המגמות. כולם לומדים - - -

היו"ר עמרם מצנע :

אבל שמתם ביולוגיה, כימיה, פיזיקה.

עלי סלאחיה :

הוא לא מגמה, מתמטיקה זה מקצוע.

גילאל סעד :

חובה.

היו"ר עמרם מצנע :

גם ביולוגיה זה מקצוע, לא? או שזו מגמה?

עלי סלאחיה :

לא, זו מגמת מדעים, מתמחים בביולוגיה וכימיה.

גילאל סעד :

במב"ר בארבע השנים האחרונות יש לנו 100% זכאות, כי ידענו איך להתעסק עם התלמידים האלה. בהתחלה היה לנו 5 יחידות מקצוע חובה ותרבות כללית - - -

היו"ר עמרם מצנע :

כמה כיתות מב"ר יש לכם?

גילאל סעד :

יש לנו כיתה אחת.

היו"ר עמרם מצנע :

אחת בשכבה?

גילאל סעד :

אחת בשכבה. למעשה אנחנו לקחנו את המקצוע המדעי טכנולוגי, שהוא יותר מעניין. אם אנחנו לוקחים 5 יחידות היסטוריה, לתלמידים האלה במיוחד זה יותר מדי.

עלי סלאחיה :

לא, זה גם עדכני, זה טוב לזמנים שלנו, טכנולוגיה. היסטוריה זה...

גילאל סעד :

אז הם עושים 5 יחידות במדע וטכנולוגיה.

יש לנו פרויקט טו"ב שזה טכנאי לבגרות. למעשה התלמידים האלה בכיתה י"ב מסיימים עם תעודת טכנאי של אלקטרוניקה ומחשבים.

היו"ר עמרם מצנע:

אין לכם פה י"ג-י"ד.

גילאל סעד:

זה למעשה י"ג, אבל זה פרויקט טו"ב. למעשה את ה-י"ג עושים ב-י"ב.

יש לנו מינהל וכלכלה לתלמידים הטובים פחות והם עושים בין 7 ל-15 יחידות לימוד, ויש לנו גם המרת אנרגיה, חשמל הספק פיקוד ובקרה, הם עושים גם בין 7 ל-15 יחידות טכנולוגיה.

תכניות ופרויקטים בבית הספר. יש לנו פרויקט ליב"ם (לקראת בגרות מלאה) בחטיבה עליונה, יש לנו פרויקט טו"ב, דיברנו על זה, יש לנו קדם עתידים.

היו"ר עמרם מצנע:

קדם עתידים מתחיל בחטיבה, או רק בתיכון?

גילאל סעד:

בחטיבה. בכיתה ט'.

יש לנו פרויקט יוצאים לטכניון. זה פרויקט שממומן מלשכת נשיא מדינת ישראל, בשיתוף עם משרד החינוך.

קריאה:

אתה מתכוון לחסון.

עלי סלאחה:

בהחלט, הוא המנוע.

גילאל סעד:

בפרויקט יוצאים לטכניון בשנה הראשונה מאצלנו התקבלו 25 תלמידים, עברו את הבחינה, מתוך 100, רבע מהתלמידים. שנה שנייה 7 תלמידים, השנה עוד לא קיבלנו את התוצאות. התלמידים האלה יום אחד הם לומדים בטכניון פיזיקה ומתמטיקה וגם איך לעשות עבודות אקדמיות וגם אנגלית טכנית, אם אני לא טועה, תקן אותי.

היו"ר עמרם מצנע:

הם יוצאים מפה לטכניון?

גילאל סעד:

יום בשבוע.

עלי סלאחה:

כן, אחרי הצהריים.

גילאל סעד:

הם באים לכאן לשני שיעורים ונוסעים לטכניון.

יש לנו עתודה ומנהיגות מדעית וטכנולוגית. יש לנו את זה מכיתה ז' עד כיתה י"ב.

ב-2009 אנחנו נחשפנו לשתי תכניות מאוד מאוד מעניינות ומאוד לא רק מאתגרות, אלא גם נתנו לנו לצאת מהקופסה. שתי התכניות האלה, התכנית הראשונה היא תכנית של תפנית של חסם אחד, או שלושה, זה לתלמידים שיש להם חסם אחד לבגרות עד שלושה, והתכנית השנייה היא תכנית סטארט. בשנה הראשונה לקחנו את תכנית תפנית. היה חסם במתמטיקה, אנחנו התחלנו עם מיפויים מזמן ואנחנו מתחילים לאתר תלמידים שיש להם בעיה מסוימת במתמטיקה. כל שנה היו לנו איזה 20, 23, 25 תלמידים, שלא מצליחים לעבור במתמטיקה בגרות, ב-3 יחידות.

היו"ר עמרם מצנע:

אנגלית זה בטח גם כן חסם גדול, לא?

גילאל סעד:

דווקא אנגלית לא. החסם אצלנו בבית הספר היה מתמטיקה ואזרחות. ואז מישהו הראה לנו את הדרך.

עלי סלאחה:

ידידנו וחברנו נסים כהן.

גילאל סעד:

בהתחלה, לפני שהכרנו את נסים, מי שלקח אותנו לכיוון הזה הוא המפקח ואנחנו שלחנו שני מורים, זה במקרה אני ועוד מורה, להשתלמות. בהתחלה כשסיפרו לנו אנחנו לא האמנו, איך יכול להיות תלמיד שנכשל כל הזמן במתמטיקה והוא הגיע לכיתה י"ב ובתוך חודשיים-שלושה הוא צריך לעבור 3 יחידות במתמטיקה ובהצלחה ועם ציונים גבוהים. זה נראה משהו כזה פנטזיה. ואז אמרנו, בואו נתחיל. לימדו אותנו את השיטה וגנבנו מהם את כל הרעיון הזה.

היו"ר עמרם מצנע:

אימצתם אותו.

גילאל סעד:

גנבנו אותו, זה בסדר. ואז התחלנו במחזור הראשון בשנת 2010, במועד חורף. לקחנו כ-20 תלמידים ולהפתעת כולם הייתה הצלחה של 100%, עם אותם מורים שלנו בבית הספר, לא הבאנו אף מורה, לקחנו את המורה, עשינו לו השתלמות מסוימת והרצנו את הפיילוט לתלמידים. במיוחד ההצלחה שלנו זה לשכנע את התלמידים שיש מישהו שמאמין ביכולות שלכם. כאשר אנחנו משכנעים את התלמיד, ואת ההורים גם, שאנחנו כן מאמינים ביכולות שלך להצליח ועם השיטה החדשה של צמצום פערים מואץ שנסים המציא, זה עבד בצורה פנטסטית. אנחנו היינו מופתעים לגמרי. ואז לסיום המחזור הראשון אמרתי, וואלה, אם לנסים יש את השיטה הזו, בואו ננצל אותה עוד פעם. שלחתי לו מכתב, אני רוצה עוד קבוצה ולשמחתי הרבה הוא נענה וגם משרד החינוך אישר לנו ונתן לנו את שעות התגבור. עשינו עוד מחזור, אמרנו, הופ, אם הם נתנו את השיטה הזו אנחנו ניקח אותה גם כן לכל בית הספר, איפה שיש לנו תלמידים אחרים שצריכים את השיטה הזו ואת העזרה הזו.

אמרנו, יאללה קדימה. ואז עשינו חסמים פנימיים, שלנו, של בית הספר, אמרנו לעמותת יכולות, יש לנו את השעות שלנו, שנותנים לנו במשרד החינוך, אנחנו עושים את התכניות שלנו ומלבישים את השעות האלה לתלמידים שצריכים את זה. במיוחד היה לנו חסם פנימי בהתחלה בעברית, היו לנו איזה 11 תלמידים שהייתה להם תקלה בעברית וכולם עברו.

יש לנו חסם באזרחות, גם כן חסם פנימי. לקחנו את השעות שהיו משעות תגבור של תכנית החומש של משרד החינוך ועשינו עוד חסם של אזרחות, וזה הצליח. ההצלחה הייתה 100%.

ואז סיפרו לנו על פרויקט סטארט. פרויקט סטארט זה למעשה תפנית, במקום חסם אחד, לתלמידים שכל המקצועות שלהם זה חסמים. אמרנו שאנחנו רוצים לקחת את זה, ביקשנו - - -

גבי אשכנזי:

כמה היו כאלה עם יותר מחמישה שליליים?

גילאל סעד:

למעשה הייתה לנו כיתת אתגר, של תלמידים, 25 תלמידים, שאין מה לעשות איתם.

גבי אשכנזי:

כמעט 20%, מ-180.

גילאל סעד:

אם אני מסתכל על כל מחזור שאנחנו בוגרים, מכיתות ט', יש לנו איזה 200 תלמידים, יש לי לפחות 50 תלמידים שצריכים את הפרויקט הזה.

גבי אשכנזי:

או חסם אחד או שני חסמים או אפילו עד - - - ?

גילאל סעד:

לא, אני מדבר על שבעה חסמים ומעלה.

עלי סלאחה:

גילאל, נשאר את השאלות לפאנל. נציג קודם כל את מה שיש לנו. בפאנל תשאלו את השאלות. גבי, אנחנו עושים פאנל.

גילאל סעד:

בחטיבת הביניים יש לנו פרויקט יובלים, התחיל מ-2008 לארבע שנים והשנה הם כבר מתחילים לצמצם את הפעילות שלהם, כי הם רוצים לעבור למקום אחר, אז יש לנו עכשיו את פרויקט יובלים בשכבה ט'.

יש לנו מיצוי מצוינות במתמטיקה מכיתה ז' עד ט'. יש לנו תל"מ, תנופה לבגרות מלאה, לתלמידים כמו סטארט, שלא מצליחים בכיתה רגילה, אז אנחנו לוקחים אותם, מפצלים אותם, נותנים להם תגבור כדי לצמצם את הפערים הלימודיים שנוצרו.

יש פה את הגרף של הבגרויות שלנו לפני שנת 2000 ופה בשנת 2000 הייתה לנו נפילה. אני יודע דבר אחד, אם אנחנו רוצים לעשות שינוי אנחנו צריכים לגרום למשבר רציני ומהמשבר הזה מתחילים השינויים. בשנת 2000 הוחלט כאן למנוע בצורה טוטאלית את עניין ההענקות, אין יותר הענקות. היו כל מיני מלחמות - - -

קריאה:

פה עשיתם פרויקט טוהר - - -

גילאל סעד:

כן, טוהר בחינות.

עלי סלאחה:

מכאן אני רוצה להמשיך. חברים, הקטע הזה, בשנת 2000 התחלנו את הדרך.

היו"ר עמרם מצנע:

ממתי אתה פה?

עלי סלאלחה:

משנת 2000.

מסעוד גנאים:

2000 זה הקמת בית הספר, נכון?

עלי סלאלחה:

לא.

היו"ר עמרם מצנע:

במידה מסוימת כנראה שכן.

עלי סלאלחה:

את כל התשובות תקבלו. בית הספר הזה התחיל בשנת 83'. אני לא סתם שמתי שני גרפים, גרף אחד עד 2000, גרף שני מ-2000. אני לא באתי לנגח אף אחד, אבל ברגע שיש שיטה, מעקב, שקיפות, שיתוף פעולה, עבודה בצוות, מוטיבציה, כבוד הדדי, של כולם, לרתום את ההורים, לרתום את בעלי העניין של בית הספר, הכול מתחיל לזרום.

אז הגרף ההוא, היה עליות, ירידות וכך הלאה וכך הלאה. מה שאמר ג'לאל זה נכון, בשנת 2000, הרכב שלי יוצא מהסוכנות חדש לגמרי, ארבע פעמים דקרו לי את הצמיגים, למה? הם רוצים להמשיך לעשות מה שהם רוצים. אז אנחנו אמרנו 'אנחנו רוצים סדר', לא נרתעים, אני מאמין גדול, יש ערכים יש הצלחות, אין ערכים אין הצלחות. יכול להיות שאתה תצליח פעם אחת, אבל תיפול אחר כך.

משנת 2000 הורדנו את ההעסקות, ירדנו ל-12% אבל יש לנו פוטנציאל עצום. בכפר הזה יש אנשים מצוינים, יש הורים מצוינים ויש אהבה של האנשים לילדיהם, לבית הספר, למועצה, לכולם. התחלנו לעלות לאט לאט לאט, עד שהגענו לטופ. אבל הגענו לכאן בזה שקבענו לעצמנו שבית הספר הינו מגדל אור לתלמידיו ולבוגריו. זו הסיסמה שלנו שמתנוצצת על כל המסמכים הרשמיים של בית הספר.

יחד עם זאת אנחנו חושבים בגדול. אנחנו רוצים להיות עם כולם, אנחנו רוצים להיות בקדמת הבמה ואנחנו לא נקטע. פעם אחת בשנת 2000 הייתה לי מדריכה מכפר ורדים, יהודית, והתחלתי לקטר, יומועצה, ולא נותנים לי ו-ו', היא אמרה לי, 'תשמע, עלי, אם אתה ממשיך לקטר אתה לא תגיע לאף מקום. אתה תמשיך להיות באותו מקום, המועצה תמשיך להיות אותה מועצה ו-ו-ו-ו. תדהר קדימה והכול יסתדר'. אז קבעתי אָמרה שאומרת שאני נהג הקטר, הקטר שלי, יש לו מנוע חם, הוא נוסע כל הזמן, מי שעולה לקרונות ירוויח, מי שנשאר בתחנה יפסיד.

אני, יחד עם הצוות, עם המורים, עם ההורים, עם המועצה, עם משרד החינוך, רוצה להוביל את החברה שלי להיות בראש. יש לי חלום, לא את המאה אחוז, החלום שלי לראות את המדען הדרוזי הראשון שיעמוד בסטוקהולם ויקבל את פרס נובל. זה לא קשה. אם החבר'ה היהודים, שהם גם מיעוט, יכולים לעשות את זה ובגדול, אז אני כדרוזי, שיש לי את הבסיס, יש לי את הערכים, יש לי את ההורים הטובים, יש לי את אהבת האחר, אני חושב שאנחנו כן יכולים.

היו"ר עמרם מצנע:

שאלה. אתה מקבל את הילדים מבתי הספר היסודיים, בסוף כיתה ו', האם אתה רואה לאורך השנים, מאז 2000, שיש שיפור בילדים שאתה מקבל, מבחינת הרמה וההכנה שלהם?

עלי סלאחח:

כן, בהחלט. היות שיש פה עבודה משותפת של גנים, זה בזכות המועצה המקומית דרך אגב, שעושים ישיבות של מנהלים, מחלקת החינוך, בית הספר שלנו שעומד בסוף ומתאמים עמדות, מה אנחנו מצפים מכל אחד ואחד לדחוף את העגלה, במה הוא ידחף.

היו"ר עמרם מצנע:

ואתה שותף בנושא הזה של קידום בתי הספר היסודיים גם?

עלי סלאחח:

כן, יש לי טענות כלפיהם. אני תמיד מבקש מהם לעשות עוד יותר ועוד יותר, בשביל שיביאו תלמידים עוד יותר טובים, שלא יהיו לי רק 100 תלמידים של 5 יחידות במתמטיקה ובמקצועות אחרים, אני רוצה להגדיל את זה, שיהיה לי 50% בבית הספר, שהם כיתות א', ב' ו-ג'.

היו"ר עמרם מצנע:

שאלה שנייה. מאלה שמתחילים את כיתה ז', את חטיבת הביניים, כמה נופלים עד י"ב?

עלי סלאחח:

יש לי שקף פה שיראה את זה, בהיעדר תכנית שדיברנו עליה, של סטארט ושל ליב"ם, הרבה תלמידים, שלא היה לנו מענה, לא יכולנו לתת להם, לא יכולנו לעזור להם, מטבע הדברים יצאו החוצה לבתי ספר מקצועיים, טכנולוגיים. אבל ברגע שתכנית סטארט וליב"ם נכנסו לבית הספר הרבה תלמידים שהיו אמורים לצאת החוצה חזרו אלינו. וברגע שההצלחה של כיתת סטארט הראשונה יצאה לדרך ההורים החזירו את הילדים שלהם, אפילו יש תלמידים שהתחילו בבתי ספר אחרים וחזרו לכאן. היום כמעט ואין לנו תלמידים מחוץ לכפר, אפילו גם הטובים.

היו"ר עמרם מצנע:

זאת אומרת מי שנכנס אליך בכיתה ז', רובם מסיימים.

עלי סלאחח:

הוא אמור, עם התכניות האלה, לסיים ב-י"ב.

היו"ר עמרם מצנע:

אבל מתוך כיתות ו' שלומדים פה ביישוב, כמה לא באים לפה? כמה הולכים לבתי ספר אחרים?

עלי סלאחח:

אף אחד, כולם מגיעים לפה. ולכן פה הופך להיות צפוף במרחב הזה והוא צר, וזה המקום, אולי, לבקש שכן תהיה לנו חלקת אדמה, אפילו בלב שמורת הטבע, שאנחנו נבנה עוד בית ספר. פה זה צפוף, רבותי, ואין לנו איפה.

קריאה:

זה לא ועדת החינוך.

עלי סלאחח:

לא חשוב, נעלה את זה.

יעדים לשנת תשע"ד. כתובים פה. אנחנו רוצים בשנה הבאה להיות ב-100%. יש לנו את התוצאות, קיבלנו אותן. אמנם הגיליון - - -

היו"ר עמרם מצנע:

של ע"ג.

עלי סלאחה:

אנחנו מבינים בזה ויודעים, וגילאל יודע בדיוק איפה כל תלמיד נמצא, וכל מחנך וכל רכז וכל מורה מקצועי יודע לאורך שלוש שנים איפה כל תלמיד נמצא על ציר הבגרות ומה אנחנו צריכים לתת לו, ליב"ס, תפנית, לא יודע מה, כל דבר שיכול להביא אותו להצלחה, אנחנו צריכים.

היו"ר עמרם מצנע:

מה קורה עם תלמידים חינוך מיוחד שמשולבים בחינוך הרגיל?

עלי סלאחה:

חינוך מיוחד עד כיתה ט'. אחרי ט' הם עוברים לכפר סמיע. אנחנו השנה חשבנו כן לשלב אותם. אני מקווה שהתכנית הזאת תצא לדרך ונקלוט אותם אצלנו בחטיבה העליונה.

היו"ר עמרם מצנע:

עד כיתה ט' זה כיתות מיוחדות?

עלי סלאחה:

זה כיתה אחת.

היו"ר עמרם מצנע:

כיתה אחת בכל שכבה?

עלי סלאחה:

לא.

גילאל סעד:

יש שתי כיתות. יש 12 תלמידים שעלו לכיתה י', שמתוכם שניים השתלבו והשאר במסגרות אחרות מחוץ ליישוב.

עלי סלאחה:

אלה התכניות העתידיות שלנו. אנחנו יודעים לקראת מה אנחנו הולכים בשנים הבאות. דרך אגב, אנחנו כבר חושבים שגם בתשע"ה יהיה לנו 100%.

היו"ר עמרם מצנע:

עוד שאלה, לקויות למידה, שזה לא חינוך מיוחד.

עלי סלאחה:

אנחנו מתעסקים עם זה. יש לי פה רכז שהוא בעל בית בנושא הזה, שהוא עושה אבחונים בתוך בית הספר - - -

היו"ר עמרם מצנע:

אתם עושים אבחונים?

עלי סלאחה:

בהחלט. ומשפחות שקשה להן לממן את הדברים האלה, המועצה המקומית, משרד החינוך, נותן גם מלגות.

היו"ר עמרם מצנע:

אתם גם נותנים טיפול ללקויות למידה, או רק הקלות בבחינות?

עלי סלאחה:

הקלות.

היו"ר עמרם מצנע:

וטיפול בלקויות למידה?

עלי סלאחה:

אין לנו את המיומנויות האלה.

קריאה:

יש לנו את היועצות.

יועצת ביה"ס:

התלמידים האלה מבחינת - - -

היו"ר עמרם מצנע:

לא מאתרים אותם ביסודי?

יועצת ביה"ס:

מאתרים אותם, אבל מי שהם פספסו אנחנו מאתרים אותם כבר בתחילת כיתה י'. מי שעשה אבחון ויש לו את התכניות שלו אנחנו ממשיכים איתו. אנחנו מאתרים את התלמידים האחרים, שלא אותרו או פוספסו בבתי ספר אחרים ובתחילת השנה אנחנו אוספים את המורים, מדברים איתם, יחד עם כל הצוות, מסבירים להם מה זה לקות למידה. ובשנים האחרונות הצלחנו להעלות את המודעות אצל ההורים ו - - -

היו"ר עמרם מצנע:

יש בכפר מרכז שמטפל בזה, או שצריך לנסוע החוצה?

יועצת ביה"ס:

לא. עשינו להם איזה הקלה מסוימת, המאבחנים מגיעים לבית הספר.

היו"ר עמרם מצנע:

אני לא מדבר על ההקלות, אני מדבר על טיפול בלקויות.

עלי סלאחה:

לא, אין.

חברים, המודעות ללקויות ובעיות של החינוך נוצרה כתוצאה מכך שהיום בכפר הזה יש יותר מ-1,000 אקדמאים. בעשר השנים האחרונות אנחנו גם בודקים את עצמנו, לא רק בתוצאות בגרות, אנחנו בודקים את עצמנו כמה מבוגרי בית הספר מגיעים לאקדמיה. לדוגמה, משנת 2000 עד היום יש יותר מ-25 בוגרי בית ספר שלומדים רפואה. אמא פולנייה. אבל יש לי עשרות שלומדים את מקצוע ההנדסה. דרך אגב, אנחנו כבית ספר, אני אישית, מעודדים את הבוגרים שלנו ללמוד מקצועות הנדסה. הסיפור קל, מי שעושה את הכלכלה אלה המהנדסים. רופאים אפשר להביא מרומניה, מה שמדינת ישראל עושה.

חברים, כיצד הגענו בתשע"ג ל-100%? אפשר לקרוא את זה, אבל - - - כן, גנאים.

מסעוד גנאים:

רציתי לשאול בקשר להכוון המקצועי, משום שזה חשוב מאוד. אתה אמרת על זה שבוגרי בית הספר, אתם גם דואגים שייקלטו בסוף באקדמיה וכל הדברים האלה. יש לנו בעיה בקשר להכוון המקצועי, למיטב זיכרוני, כאשר הייתי מורה, היו עושות את זה.

היו"ר עמרם מצנע:

מה הכוונה הכוון מקצועי?

מסעוד גנאים:

לאיפה הוא מתאים? מה ילמד באוניברסיטה?

עלי סלאחה:

גנאים, הבנתי אותך. אנחנו לוקחים את התלמידים שלנו לכל המוסדות האקדמאיים פעם או פעמיים - - -

מסעוד גנאים:

הכוונה, האם זה מסודר?

עלי סלאחה:

בהחלט בהחלט.

ג'אלל סעד:

בקשר להכוון המקצועי יש לנו את קדם עתידים, יש לנו גם מישהי משיקום שכונות, היא עובדת אצלנו, מסמה ס'גור מכפר פקיעין, היא גם נותנת הכוונה לבוגרים מה כדאי ללמוד.

עלי סלאחה:

חברים, הכוון מקצועי אנחנו עושים, אנחנו דואגים לקחת את התלמידים שלנו, גם החלשים וגם הבינוניים וגם החזקים למוסדות האקדמאיים בשביל להראות להם מוסד אקדמאי, איך זה עובד, ובשביל שירגישו שמקומם שם, באקדמיה. דרך אגב, אני אומר ואני חוזר ואומר עכשיו, אני רוצה להיות ראש של שועל ולא זנב של אריה. אני רוצה להיות אקדמאי וברגע שהולכים לצבא ולביטחון, שיהיה לי שם קצין, אני לא רוצה, לא ש"ג ולא שופר, שופר זה נהג.

חברים, אני חושב שאנחנו יכולים להסתפק במצגת. היא מצגת שיש לכם בקלסרים שלכם, אתם יכולים לראות את זה ואני מציע שאחרי שנסיים יגיד את שלו, הצד הימני שלי עם הצד השמאלי שלי, נעמוד בפאנל ותשאלו את כל השאלות הקשות והכי קשות בשביל שאנחנו ניתן לכם את התשובות שאנחנו מאמינים בהן.

נסים, בבקשה.

נסים כהן:

אני מבקש לבוא לקדמת הבמה. תחזרי בבקשה לשקף הקודם, אני חושב שאחת השאלות המסקרנות זה איך בית הספר הגיע לשיעור של 100% הצלחה, בשביל זה גם ועדת החינוך של הכנסת הגיעה לפה. אני מבקש לתת תשובה, בנוסף לכל מה שנאמר, שבאה לידי ביטוי כאן. אליי, יש כאן מנהיגות חזקה. יש מנהיגות. כל הנושא של התחום הארגוני, אני מבקש להניח אותו כרגע, בלי מנהיגות אי אפשר לעשות שום דבר. בי"ת, יש כאן שלושה בתי ספר, לא אחד, אלה שבית הספר מצליח איתם בדרך הפעולה הרגילה, הילדים בעלי ההישגים הנמוכים ביותר, כדי להבהיר, זה 7, 8, 9, 10 ציונים שליליים בכיתה ט', כשבית הספר אובד עצות ולא יודע מה לעשות איתם. זה בית ספר אחר שנמצא במבנה הזה. זו עבודה אחרת, זו פדגוגיה אחרת, אלה עלויות כספיות אחרות. ויש תלמידים שבית הספר במספר מקצועות, לא מצליח איתם.

היו"ר עמרם מצנע:

נסים, אל תדפוק על הלוח, אתה מעביר שקפים.

נסים כהן:

טוב שאמרת לי.

עכשיו אני מבקש להגיד לוועדת החינוך, מה שראיתם כאן זו דוגמה איך בית ספר התאים את עצמו לכל סוגי האוכלוסיות, על בסיס ההנחה שכל אחד יכול להצליח, בלי קשר לרקע סוציו אקונומי, נקודה.

שתיים, תראו, שטראוס, ממד הטיפוח שטראוס בבית גיאן 7.8. 10 זה הכי גרוע. בלי קשר, לא השתנתה פה התרבות, לא השתנתה השכלת ההורים, לא השתנה שום דבר, ההיפך, תראו כמה הם גאים בתרבות שלהם, מה הקשר להשכלת הורים? והנה התוצאות, 100% הצלחה. אבל אי אפשר לעשות את זה רק מרצון טוב, יש כאן גם שיטתיות ומשאבים כספיים. סתם לדוגמה, עמותת יכולות, קרן רש"י, יחד עם משרד החינוך, מינהל החינוך הדרוזי, השקענו כאן מדי שנה כמיליון שקל. אבל כסף לבד זה לא מספיק, אתה מכיר את זה, גם בירוחם, שהיית שם. כסף לבד, סמיטריילרים של כסף שנשפוך פה, זה לא מספיק. צריכה להיות גם פדגוגיה, גם הנחיה וכדומה.

אני חושב שכאן זו התחלת התשובה לסוד. בעצם בתש"ע, כשבבית הספר הזה היו רק 71% זכאים לבגרות התחילה תכנית **חסם**, שהעלתה כבר בתשע"א ל-84%, אבל ההשלמה של הילדים שסיימו י"ב בתשע"ג, שהיו בכיתה ט', אלה, היו, רבותי, במצב שאת חלקם התחילו ללמד ABC. זאת התשובה.

אבל אני חושב שיש כאן עוד טעות, ואני מבקש לתקן אותה. כל הכבוד לבית גיאן, זו דוגמה לכך שאפשר להצליח עם כל ילד, גם אם הוא הגיע בכיתה ט' במצב נואש. בי"ת, רבותי, יש עוד בתי ספר במגזר שעשו את זה. סתם לדוגמה, פקיעין, לא מופיע בסטטיסטיקות, מכיוון שהוא בית ספר שנמצא ביישוב של פחות מ-10,000 תושבים. אני מבקש להגיד שבפקיעין יש לנו, שוב באותן דרכים ושיטות, בשיתוף פעולה עם מינהל החינוך הדרוזי, 92% זכאים לבגרות. אותה דרך פעולה, לא קוסמים, לא אנשים מבחוץ, שיטתיות, משאבים, נחישות ומנהיגות וצוות מורים נהדר, שכל כך רוצה להצליח.

אבל אני אנצל את ההזדמנות להגיד עוד דבר. אתם חושבים שהאנרגיות האלה יימשכו לנצח, אם המדינה לא תטפח אותם? אם המדינה לא תגמול להם? מסמה, הרכזת שעובדת מהיום עד הלילה, סליחה על הטון שאני אומר את הדברים, אבל זו המדינה שלי, וגם אנחנו חלק מהמדינה, רוצים לעזור למדינה וגם לפעמים להגיד את הדברים הלא נעימים.

20% מכלל הלומדים בבתי הספר בישראל מצויים בנשירה סמויה, מי מטפל בהם? רבותי, הנשירה הסמויה נחסמה כאן. אלה דבריי להיום. תודה רבה. תודה לכם על ההקשבה.

אני חושב שמילה לגבי המגזר הדרוזי וההישגים, עוד טעות, שלישית היום. רבותי, המגזר הדרוזי עשה מהפך. שכחו את זה. אולי, רק משפט אחד לפני הפאנל.

מהנא טאפש:

טוב, אני צריך להגיד דבר אחד. אלה לא דברים מאגיים, אלה פעולות שנעשו והצלחה של בית גיאן נמצאת בתוך השדה של הצלחות. יש פה עלייה באקדמיה, יש עלייה בשינוי של מקצועות ההוראה

באוניברסיטה, אנשים לומדים יותר רפואה, יותר חשמל, יותר מדעים. דבר שלישי, עלייה במספר הסטודנטים.

קריאה:

וסטודנטיות.

מהנא טאפש:

סטודנטיות יותר. הסיפור הוא סיפור של מגמה, לא סיפור נקודתי שלא מייצג. לשאלתך, במועצה, צריך להגיד, פה הייתה השקעה תקציבית, לא צריך לברוח מזה, המדינה פה השקיעה כסף. יש החלטת ממשלה מאוד יפה, שנתנה כסף. הסיפור היפה בחיבור בין המדינה למגזר השלישי, זה החיבור היפה. זה לא חיבור טכני, שבאה עמותה מתל אביב ועם שחצנות ופטרונים ומשקיעה כסף. לא, אלה אנשים פשוטים כמונו, שבאו אלינו, ישבנו, התווכחנו, עשינו התאמות, כבר המאטציינג הוא לא רק מאטציינג תקציבי, הוא מאטציינג תקציבי ומאטציינג פדגוגי, שני הדברים ביחד הובילו להצלחה.

אבל נקודה אחרונה, חבריה, וזה יכול להשליך על כל המדינה, אם החברה הדרונית ואם בית ג'אן לא היו מחליטים שהשכלה היא חשובה, זה לא היה קורה. זה הסיפור. אם כל מקום בעולם, גם קרית מלאכי, רוצים להשתנות, הקהילה צריכה להשתנות בקודים ובסדרי העדיפויות שלה, ופה אנשים החליטו בבגרות חברתית, אולי גם מתסכול של חוסר שוויון, להגיד אוקיי, חבריה, השכלה זה הדרך.

היו"ר עמרם מצנע:

זה אתה רואה בכל הארץ. עיר שראש העיר הבין שכיכרות זה פחות חשוב ואבנים משולבות פחות חשוב ויותר חשוב החינוך, היא עיר מצליחה.

מהנא טאפש:

משפט אחרון. מהניסיון, אם המדינה רוצה לעשות צמצום פערים, היא חייבת להשקיע כסף, אין מה לעשות.

עלי סלאח:

טוב, מישהו רוצה להגיד משהו עד שעמרם יחזור?

מסעוד גנאים:

יש לכם רפורמת עוז לתמורה?

עלי סלאח:

יש לנו אישור עוז לתמורה, אבל עוד לא הצלחנו הלכה למעשה.

מסעוד גנאים:

רק רציתי לשאול, מאחר שאנחנו מסתובבים בבתי ספר ויש חילוקי דעות בקשר לאפקט לה או לתועלת שלה לחינוך, במיוחד למורים.

קריאה:

לא, אם יש לך ניצול נכון של משאבים זה מקדם. כמה אנחנו נותנים, 1,000 שעות, 2,000 שעות עוז לתמורה? כל מורה 10 שעות, גם זה תקציב לא קטן.

עלי סלאח:

דרך אגב, אנחנו עובדים בעוז לתמורה בלי עוז לתמורה. הרי השעות שכל מורה מקבל בשעות הקש שהם נמצאים בתוך התכנית של כל מורה, הביאו אותם או קבעו שיעשו בזה משהו, אז אנחנו עבדנו בשעות האלה כפי שעוז לתמורה רצה.

חברים, אנחנו נעשה היכרות. סאמי שרים הוא הורה שייצג את ההורים, יחד עם גבי סמאח גאנס, שהיא ועד ההורים. אנחנו גם נותנים לנשים פה. סלביה, שהיא יועצת בית הספר, מיאדה היא מורה, נציגת המורים. יש לנו שלוחת שוחרים, חיל אוויר. עמוד, איזה פרס קיבלת השנה?

תלמיד-שוחר:

לפני חודשיים קיבלתי פרס לעלות למטוס עם טייס, מטוס של ספורט, ושם עשינו דאיייה של חצי שעה.

עלי סלאחה:

באיזה כיתה אתה לומד?

תלמיד-שוחר:

אני בכיתה של פיזיקה 5 יחידות, 15 יחידות אלקטרוניקה ומחשבים ו-5 יחידות מתמטיקה.

עלי סלאחה:

מה אתה רוצה לעשות אחר כך?

תלמיד-שוחר:

השאיפות שלי בעצם מאז ומתמיד היו לטיס, לכן מצאתי בחיל האוויר מסגרת אידיאלית, לקרב אותי לחלום שלי. יש את הידידים שלי, שהם בכיתה אחרת, שהם יותר אלקטרוניקה וטכנולוגיה, שבכיתה י"ב הם מסיימים עם תעודה של טכנאים ואחר כך הם עוברים לאורט בראודה, לומדים שנתיים שם הנדסאים ומשם הם עולים לחיל האוויר, למערך הטכני, ואני חושב שלשלוחת חיל האוויר תהיה משמעות גדולה מאוד על הפרנסה והעתיד של התלמידים האלה.

קריאה:

הוא בניצני טכניון.

עלי סלאחה:

בבקשה, תציג את עצמך.

בוגר-סלאח חמוד:

אני סלאח חמוד, אני בן של הכפר הזה, האהוב הזה, שאוהב לתת. גדלתי, התחלתי והוא היה המחנך שלי, גם הוא היה המחנך שלי, הייתי גם במגמת פיזיקה, התחלתי בטכניון וקיבלתי מצטיין נשיא וגם דיקן במשך כל התואר. תואר ראשון היה במיפוי ואינפורמציה, עם עדיפות מחשבים, עכשיו התואר השני הוא בהנדסת תחבורה.

השאיפות שלי הן לקדם את האוכלוסייה שלי, את הכפר שלי. תאמין לי, לא אכפת לי להיות, לא דוקטור, הייתה לי מלגה למסלול ישר לדוקטור, לא להיות פרופסור ולא כל הדברים האלה, מעניין אותי רק האוכלוסייה שלי. זה מה שמעניין אותי.

עלי סלאחה:

בתור דוקטור ופרופסור אתה יכול לתרום יותר.

בוגר-סלאח חמוד:

עכשיו בתואר שני אני מעדיף להמשיך כאן ולא שם, כי כאן אנחנו צריכים את כל התקציבים ואת כל הכסף כאן, יש ממש אנשים מאוד טובים, אבל צריך לתת, לתת כדי להניף כאילו.

עלי סלאחה :

עמרם, אנחנו התחלנו להכיר את החברים שלנו פה.

היו"ר עמרם מצנע :

לא דיברתם על השוחרות.

עלי סלאחה :

הוא דיבר, אתה לא היית פה.

היו"ר עמרם מצנע :

לא הזכרתם את זה ב - - -

עלי סלאחה :

הוא נמצא פה בשביל זה.

בוגר-חיכמת נאזם :

כשנכנסתי לבית ספר היה לי לפחות, לא זוכר, אולי 7 או 8 נכשל, היום יש לי זכאות לבגרות מלאה, 34 יחידות, עשיתי הרשמה למכללה - - -

היו"ר עמרם מצנע :

איך עשית את זה? תסביר לנו.

בוגר-חיכמת נאזם :

עשיתי את זה ברצון שלי וגם בעזרה שלהם.

היו"ר עמרם מצנע :

אבל רצון היה לך גם לפני זה, לא?

עלי סלאחה :

היה לך רצון לפני זה? הוא שאל אותך שאלה חשובה, היה לך רצון לפני זה?

בוגר-חיכמת נאזם :

לא, לא היה לי, לא היה לי כלום. הייתי כאילו אין לי מה לעשות בחיים וזה. אבל היום אני מסתכל על החיים בצורה אחרת, גם עשיתי הרשמה למכללה בכנרת והתקבלתי ומתחיל בעוד שבועיים הנדסאי חשמל.

גבי אשכנזי :

חיכמת, בן כמה אתה?

בוגר-חיכמת נאזם :

18.5

גבי אשכנזי :

עכשיו תסביר לי רגע, כולנו למדנו מתמטיקה ולכולנו יש קשיים, נניח מתמטיקה, היה לך קושי?

בוגר-חיכמת נאזם :

כן, היה לי קשה.

גבי אשכנזי :

אז מה עשית? אחרי בית הספר היית יושב כל יום עוד כמה שעות? תאר מה היה.

בוגר-חיכמת נאזם :

היו לנו שעות, הרבה שעות. היינו לומדים 12 שעות ברצף, גם היו לנו תגבורים אחרי בית ספר. היו הרבה השקעות.

גבי אשכנזי :

עם המורה שלך?

בוגר-חיכמת נאזם :

כן, עם המורה ועם הכיתה, והמחנכים והכול.

עלי סלאחה :

זו תכנית סטארט.

גבי אשכנזי :

לאן אתה הולך בצבא?

בוגר-חיכמת נאזם :

בצבא? אני לא רוצה לעשות צבא. רוצה ללמוד קודם.

תלמיד-פרחאן טאפש :

קודם, כשהייתי בחטיבת הביניים הייתי ילד שלא אכפת לו מהעתיד שלו, לא חושב על לימודים בכלל. אחרי שעליתי לכיתה י' וקיבלתי דאגה מהמורים ומהמחנכת, היא באה לבית שלנו והסבירה לי על כיתת סטארט, והיא שכנעה אותי, ועכשיו יש לי כבר 28 יחידות ואני גאה בעצמי. אני אומר תודה להם, שהם תרמו מאוד ועבדו קשה. אנחנו היינו בלימודים שעות רבות, במרתונים, משעה 8 בבוקר עד שעה 12 בלילה, וזה היה קשה, אבל הכול עובר ואני עכשיו מאמין שאין תלמיד נכשל, יש תלמיד שעדיין לא הצליח.

עלי סלאחה :

מה שהוא אמר, אחד הדברים שאני אמרתי, סימני דרך של בית הספר, בונים ביטחון עצמי, מתחילים בהצלחות קטנות שמובילות להצלחות גדולות.

תפדאלי.

תלמידה :

--- סיפרה לי על כיתת סטארט ונתנה לי את האמונה בעצמי.

עלי סלאחה :

מה תרצי להיות כשתהיי גדולה?

תלמידה:

אני רוצה ללמוד אחות מוסמכת, תואר ראשון, תואר שני ואחרי זה רפואה.

היו"ר עמרם מצנע:

להתחיל להיות אחות ואחר כך רופאה?

עלי סאלחה:

אם יישאר זמן.

תלמידה-מונייה:

אני בכיתה י"ב, כיתת סטארט. לא הייתי רוצה ללמוד ובאה המחנכת שלנו, שכנעה אותי ואני האמנתי בעצמי ואז התחלתי לעבוד בכיתה הזו והצלחתי ויש לי עכשיו 28 יחידות ואני רוצה להמשיך ואני עושה עכשיו השלמות ליחידות שלי ו - - -

גבי אשכנזי:

איזה יחידות את עושה עכשיו בכיתה י"ב?

תלמידה-מונייה:

אני עושה עכשיו 5 יחידות עברית וערבית ופיזיקה, יחידה אחת. רוצה ללמוד בעתיד אחות מוסמכת.

עלי סאלחה:

למה את רוצה ללמוד באוניברסיטה?

תלמידה-מונייה:

אני אוהבת את המעמד הזה.

עלי סאלחה:

רק זה?

תלמידה-מונייה:

כן.

עלי סאלחה:

מי שלומד באוניברסיטה יש לו מעמד יותר טוב? יש לו כלכלה יותר טובה?

תלמידה-מונייה:

כן.

עלי סאלחה:

בהחלט.

מיזנה, המחנכת הראשונה של כיתת סטארט בבית הספר. היא סיימה את המחזור הראשון בהצלחה של 100% ועכשיו היא רכזת סטארט בבית הספר. מיזנה, קומי, דברי, מה שאת רוצה.

מורה-מיזנה:

שלום לכולם. אני מהראשונים שהלכנו להשתלמות ששלח אותנו נסים אליה. בהתחלה אני לא האמנתי בתכנית הזאת, אבל כשלקחתי את הכיתה, הכיתה שלי התחילה ב-28 בנובמבר, זה אחרי חודשיים, אז כל המשאבים שהיו היו קשים. בהתחלה היו גם שיחות שצריך לעשות עם התלמידים וזה היה קשה לי. היה לי תלמיד אחד שעשיתי איתו שלוש פעמים שיחה אישית עד ששכנעתי אותו שהוא ייכנס לכיתה סטארט. בהתחלה התלמידים שלי היו משולבים כבר בכיתות שלהם אז היה קשה להוציא אותם. התכנית שלנו היא קשה מאוד לתלמידים, הם צריכים לעבוד הרבה שעות בתוך בית הספר, חוץ כמובן מהשעות השוטפות של היום. הם לומדים במסלול לימודים כדי להשלים את החומר מ-4 עד 8, יש לנו גם מרתונים, כשהמרתון הוא חזרה על החומר לפני מבחן הברות, זה עשר שעות לימוד ביום, זה מחוץ לבית הספר, זה באכסניית הנוער, כדי לשנות את האווירה של התלמידים.

היו"ר עמרם מצנע:

כיתה סטארט זה כל יום הלימודים, או שאתה נמצא בכיתה רגילה ואתה בא רק ל - - :-?

עלי סלאחה:

לא, כיתה נפרדת.

מורה-מיזנה:

לא, מהתחלה. הכיתה שלי הייתה 36 - - -

היו"ר עמרם מצנע:

כן, אבל היא כיתה אורגנית?

עלי סלאחה:

אורגנית, בהחלט.

מורה-מיזנה:

היו לי 36 תלמידים שהתחלקו לשתי קבוצות, כל קבוצה הייתה 16 ו-17, היה מורה לכל מקצוע, הייתה עזרה בתוך הכיתה, היו לנו מתרגלים בכיתה שעוזרים לתלמידים. העבודה של המתרגל הייתה אחרי הצהריים, למידה בפני התלמידים שהיו פחות שולטים בחומר בשיעור.

מה שעזר לנו זה המיפוי תוך כדי השיעורים. כל מורה היה עושה לנו מיפוי של התלמידים, מבחן הצלחה בסוף השיעור, כדי שנדע אם הוא שולט בחומר או לא, ולפי המיפוי הזה אנחנו עוברים ללמידה דיפרנציאלית כדי להכין את התלמידים לשיעורים.

היו"ר עמרם מצנע:

לומדים רק את המקצועות לברות או שלומדים מקצועות נוספים?

מורה-מיזנה:

לא, כל החומר. הכיתה שלי התחילה מ-28 בנובמבר וב-14 ביולי הם עשו 15 יחידות לימוד, זה כלל 3 יחידות מתמטיקה, 3 יחידות אנגלית, 5 יחידות מדע וטכנולוגיה, 3 חשמל ויחידה אחת היסטוריה.

היו"ר עמרם מצנע:

מה דעתך על השאלה שעכשיו עוסקים בה, לגבי בחינות הברות? האם לצמצם את בחינות הברות? כי ממה שאני מבין מכם, היעד הזה של בחינות הברות הוא סוּחַף את האנשים כלפי מעלה.

עלי סלאחח:

נכון מאוד. ככל שהתלמיד לומד יותר, עסוק יותר, הוא מצליח יותר. ככל שיש לו פחות מקצועות, הוא מחפש - - -

היו"ר עמרם מצנע:

אז מה דעתכם על הרעיון לעבור לשלוש בחינות בגרות בלבד וכל היתר ללמוד בבית הספר.

עלי סלאחח:

אנחנו נגד זה. כי אז לתלמידים יהיה הרבה זמן פנוי ובעידן שלנו - - -

היו"ר עמרם מצנע:

לא, הרעיון הוא לא שיהיה זמן פנוי, הרעיון הוא שיהיו פחות בחינות חיצוניות.

עלי סלאחח:

יעשו רק שלוש בחינות וזהו, זה מה שיעשו. כל בחינה שלא מיועדת לבגרות ולא תעזור לו בקבלה לאוניברסיטה, לא מתייחסים אליה.

קריאה:

בית חרושת לציונים.

עלי סלאחח:

ככה בני אדם בנויים.

מורה-מיזנה:

יש לי עוד משהו להגיד. גם התמיכה של המנחים שהיו איתנו, למשל אני הייתי רכזת, היום אני מנחה פנימית, אבל ללא התמיכה של נסים וירדנה, יאיר וכל עמותת יכולות, לא היינו יכולים לעמוד בכל התנאים הקשים האלה. וגם התלמידים, שהם עבדו קשה, היו יום ולילה בבית הספר, עזרו - - -

היו"ר עמרם מצנע:

המורים פה זה עובדי מועצה?

מורה-מיזנה:

נכון.

עלי סלאחח:

בתיכון. בחטיבה זה משרד החינוך.

היו"ר עמרם מצנע:

היה פעם שערכו לכם משכורות?

עלי סלאחח:

מזמן. מזמנו של יוסי שריד, ידידנו וחברנו, שקבע שיש חשבון נפרד. זה אנחנו גרמנו, דרך אגב. ועד המורים, ארגון המורים ויצאנו לדרך.

מורה-מיזנה :

אני רוצה גם להוסיף. ייאמר לזכות המועצה, אני הייתי במרתונים, היו דופקים בדלת ופתאום אנחנו רואים את ראש המועצה נכנס, הוא ביקר את התלמידים בתוך המרתון, וזה גם נתן מוטיבציה גדולה לתלמידים, שהם רואים דמות חשובה כמו ראש המועצה שהוא בא לבקר אותם בשעות הלילה והוא תומך בהם.

עלי סלאחה :

מסכן המנהל, לא היה שם.

מורה-מיזנה :

לא, גם.

קריאה :

הבעיה שאתה שם כל הזמן.

עלי סלאחה :

לא, נסענו ביחד. צלצלתי לביאן, 'ביאן, יש לנו קבוצת תלמידים בשניר', איפה זה היה? בשלומי. יאללה, נוסעים, לוקחים להם ממתקים והכול בסדר.

מורה-מיזנה :

העבודה הגדולה שלו שהוא נתן לנו - - -

עלי סלאחה :

אני אמרו לי, ראש מערבי, לב מזרחי, לא מעניין אותי כל הגנדור הזה.

היו"ר עמרם מצנע :

מיזוג גלויות.

עלי סלאחה :

בדיוק, בדיוק.

יאללה, סמאח.

סמאח גאנס :

צהריים טובים לכולם, ברוכים הבאים מוועדת החינוך וכל האורחים. אנחנו הנציגים של ועד ההורים בבית הספר המקיף. סוד ההצלחה שלנו, של התלמידים שלנו, קודם כל אנחנו מאמינים בצוות בית הספר, מאמינים ביכולת שלהם, נותנים להם את התלמידים שלנו מכל לב, הם משקיעים, נותנים כל רגע ורגע - - -

היו"ר עמרם מצנע :

את בוגרת בית הספר?

סמאח גאנס :

כן. גם תודה רבה לכל הצוות, כל המורים, המועצה המקומית, משרד החינוך, כל המפקחים, שהם גם עזרו לנו, הצילו את הילדים שלנו. היום יש לנו גאווה בילדים שלנו, יש לנו גם התקדמות באוניברסיטה, בלימודים האקדמיים, יש לנו גם הורים שהם צעירים, גם יודעים איך לכוון את הילדים שלהם, איך

להשקיע. כל הגורמים האלה נותנים עוד ועוד לתלמידים שלנו, וגם אנחנו מקווים ורוצים להיות תמיד בפסגה ותודה רבה לכולם והמשך יום טוב.

עלי סלאחח:

חברים, יש לי ארבע קבוצות פסיכומטרי בכל שנה שפועלות בתוך בית הספר. יש לי שני מכוני של פסיכומטרי שהקימו מרכזים שלהם בבית ג'אן ויש להם תלמידים בוגרים שעושים את זה. למה? רוצים להיות אקדמאים. למה? אנחנו מכוונים כל הזמן לירח, ואם לא נפגע שם, ניפול בכוכבים. ההיפך, צריך להיות, לכוון לכוכבים בשביל לרדת לירח, עם האמריקאים.

סאמי, בבקשה. סאמי הוא הורה, הילדים שלו לומדים פה, שניים סיימו והיום בצבא, אחת בחטיבת הביניים, השנייה איפה? ביסודי.

סאמי שרים:

כן.

עלי סלאחח:

לסאמי יש בית מרקחת, היחידי בכפר, והוא הראשון שסיים ויש לו תעודת רוקח. בבקשה, סאמי.

סאמי שרים:

שלום. אני אתחיל, חבר הכנסת מצנע, ממילים שאמרת בהיותי קצין צעיר בחטיבת הבקעה, באנדרטה של הבקעה, בהיותך אלוף פיקוד המרכז. אתה אמרת אז, בלב המהומות עם השכנים הפלסטינאים, וזה הדהים אותי, אני חייב להגיד עד היום, אמרת, 'חבריה, אני בא להגיד לכם שאפשר אחרת'. המשפט הזה פשוט טבוע בזיכרוני. אפשר אחרת, אלוף פיקוד בא לדבר על מלחמה ואומר לנו שאפשר אחרת, ואני מאוד מעריך מה שעשית גם בירוחם, מתוך אותה אמונה שאפשר אחרת. וכן, באמת, כאן אפשר אחרת.

אני חיכיתי שייגעו בכמה נקודות כאן אבל אף אחד לא נגע בהן, אבל ההישגים האלה הם הישגים של חברה שיש לה אפס סבילות לעבריינות. אפס סבילות גם לאלימות של נוער וגם לאלימות של בוגרים. אלה שני דברים שמביאים את החברה שלנו, גם את ההורים המשכילים, עם רמות משכל יותר גבוהות, ככל שהשנים עוברות אותם הורים הם בוגרי בתי ספר, משנת 2000 עד היום, אלה אותם הורים שמחנכים את הילדים היום. אלה דברים שאי אפשר לקחת אותם בצורה קלילה ולהגיד שאלה לא תורמים לחברה שלנו.

המרקם החברתי בתוך בית ג'אן הוא מרקם, אני יכול להגיד נאיבי. מרקם מצוין שמאפשר להישגים כאלה ומאפשר למורים, שהם תושבים שלנו, להיות גאים בעצמם ואנחנו גאים בהם.

רק יש לי לנצל את ההזדמנות הזו ולהעלות בפניך שתי דרישות, שתי מחשבות, שתי משאלות לב. האחת היא, אני בתור אבא לילדים שאוטוטו מסיימים צבא וצריכים להירשם לאוניברסיטה, מן הסתם כמו כל אבא אחר אנחנו רושמים את הילדים שלנו לקורסים של פסיכומטרי. הפסיכומטרי, לעניות דעתי, גם בתור אקדמאי, זה מבחן שמשקף אפס יכולות של סטודנט, גם בתור מי שעשה אותו. אני עובר לפני יומיים על המבחן בערבית, שפת אם שלי, זה סינית, אי אפשר להבין מה כתוב שם, והתלמידים נבחנים על זה. הטקסטים בערבית, שהתלמידים נבחנים עליהם, הם טקסטים שבאו מכוכב אחר וזה מכשול אמיתי בפני כל התלמידים דוברי ערבית, של כל המיעוט הערבי במדינת ישראל.

היו"ר עמרם מצנע:

אתה מדבר על החלק הפסיכומטרי בערבית?

סאמי שרים:

בערבית. אני אמשיך גם הלאה, גם באנגלית. האנגלית שגורה בפי ברמה של שפת אם מינוס, נשבע לך שלא הבנתי מה כתוב שם. והתלמיד צריך לענות על 100 שאלות תוך 100 דקות, או 50 שאלות תוך 50 דקות. זה פשוט דבר לא אנושי. ועדת החינוך של הכנסת צריכה לקחת את זה ולשים על שולחנה ולדון בזה בכובד ראש, כי זה **חסם** משמעותי שגורם לתלמידים שלנו לא להגיע לאקדמיה. השאיפה שלי, אותו אחוז של זכאי בגרות הוא אותו אחוז של אקדמאים בבית ג'אן, או בכל מדינת ישראל. זה החזון שלי ואפשר

לעשות את זה. אבל תעשיית הפסיכומטרי, ואני קורא לה תעשייה, כי תלמיד במגזר הערבי בכללותו, ולא דווקא באגף הדרוזי שלו, צריך שלושה עד ארבעה קורסים של פסיכומטרי בעלות של 10,000 שקל כפול 100,000 תלמידים, תכפיל, והמשמעות שם. מאות מיליוני שקלים מסתובבים שם. זה דבר אחד שרציתי לשים אותו בצורה ממש שקופה על השולחן.

הדבר השני זה העניין של העדפה מתקנת. אני מדבר עכשיו על מוסדות אקדמאים. אתם ועדת חינוך שלכאורה יש לה נגיעה ללא משוא פנים שם. אני נתקל בתלמידים שאני עוזר להם מבית ג'אן, אם זה בכימיה ואם זה בפיזיקה, בהכנה למבחנים להתקבל לפקולטה לרפואה, למשל, בירושלים. ואתה רואה תלמיד שאני, לפחות, כרוקח, רוצה לעבוד איתו בעתיד כרופא, כי אני רואה את היכולות שלו, אני רואה שהתלמיד מבריק, ציוני בגרות מצוינות, ציוני פסיכומטרי מצוינים והתלמיד נופל בוועדה שאין לאף אחד שליטה עליה. ראיון אישי. זאת אומרת היא גם לא נותנת דעה לאף אחד.

יהודית גידלי:

יש חופש אקדמאי.

סאמי שרים:

אני שם את הבעיה כמו שהיא.

יהודית גידלי:

אנחנו נותנים את התשובה.

סאמי שרים:

אי אפשר להתערב?

קריאה:

לכן בורחים לחוץ לארץ, לירדן ול - - -

עלי סלאלחה:

סאמי, הפתרון, שהמוסדות האקדמאיים שמלמדים רפואה במדינת ישראל צריכים לשריין 5 מקומות לרפואה לבני העדה הדרוזית, לטובים ביותר, ואני אגיד למה.

היו"ר עמרם מצנע:

אני אגיד לך, יש יותר.

עלי סלאלחה:

חברינו וידידינו מרמת הגולן, שלמדו בסוריה, לא עשו פסיכומטרי ולא עשו כלום. חזרו לכאן, עשו בחינות והם רופאים ויש מנהלי מחלקות.

היו"ר עמרם מצנע:

גם אלה שהלכו לרומניה.

עלי סלאלחה:

אז הפסיכומטרי הוא לא המדד, ולכן העדפה מתקנת. עושים את זה למגזרים רבים ואני חושב שזה המקום שבאמת המועצה להשכלה גבוהה יחד עם משרד החינוך יקצו לנו בשביל לסגור פערים עם האחרים. זו הדרישה שבאמת אנחנו צריכים לעבוד עליה, יחד עם כוחות ההנהגה הדתית, ההנהגה הפוליטית וכולם.

מי נשאר לנו? פואד סלאלחה, נציג המורים.

פואד סלאחח:

שלום. רציתי לברך את כולכם. תודה על הכול. ואני אומר שכדאי לנו להשקיע יותר בשביל לשמור על מה שהגענו אליו. וכמובן אני חוזר באמת, זו הייתה תודה חזקה למורים, לצוות המורים שלנו, ליושב ראש ועד המורים, באמת אני מודה על ההישג הנאה הזה.

עלי סלאחח:

גבי, בבקשה.

גבי אשכנזי:

אני חושב שההישג שלכם הוא מרשים בכל קנה מידה. כקרון רש"י אנחנו עוסקים בבתי ספר, במערכת החינוך, בכל הארץ, ואני רוצה לומר לכם שזה ממש פשוט מדהים לראות מה שקרה כאן. אני חושב שאתם יכולים להיות קודם כל גאים בעצמכם, התלמידים, כל מערכת החינוך וכולם. אני רוצה לברך את כל מי ששותף להישג הזה ואני חושב שההישג הזה הוא חשוב לא רק לכל תלמיד ותלמידה, אני חושב שהוא מוכיח עוד דבר, ברמה הארצית, לפי דעתי מנהלי בתי ספר, מורים, אחרים, לא יכולים להתעלם מההישג לעצמם שיגם אצלנו כל תלמיד יכולי. אני חושב שאפילו הייתה הנחה מוסווית במערכת החינוך שלא כל אחד יכול. אני חושב שזה קרא על זה תיגר, אי אפשר להגיד שפה זה סביון, ואם במקום הזה זה קרה, בלי לגרוע מההישג שלכם, זה יכול להיות בכל הארץ. אני חושב שזה מתחיל מזה שאנשים מאמינים בעצמם.

אני לא רוצה להגיד שבגרות זה חזות הכול, אני חושב שהאישיות, הביטחון העצמי, הדימוי העצמי, האמונה של כל אחד ואחד מכם בעצמו, שהוא יכול להגיע רחוק, אני חושב שזה הבסיס להצלחה בחיים, אבל אם הבגרות הייתה המנוף בשביל להגיע לשם, אז זה מצוין.

אני חושב שבלי מנהיגות מחויבת למערכת ההשכלה אי אפשר לעשות את זה, וכקרון רש"י, כתפיסה מקצועית, אנחנו חושבים וממליצים שבשביל להגיע להישג הזה צריך להסתכל על רציפות בחינוך. אנחנו ממליצים, וכך אנחנו עושים איפה שאנחנו יכולים, מהגיל הרך עד להשכלה הגבוהה, כי הדברים מחוברים. יש דברים שפותרים היום בגיל הרך ולכיתה א'-ב' כבר לא מביאים את החבריה עם בעיות של חינוך מיוחד, נניח, וכל מיני זה. אז הרציפות בחינוך, ההסתכלות השלמה, כל המערכת ביחד עם שיתוף פעולה, לפי דעתי זה המפתח להישג.

אני חושב שאת התכנית הזאת ספציפית, סטארט ותפנית, אין שום סיבה שזה לא יהיה בכל בתי הספר בארץ. בזמן שאנחנו מדברים פה עכשיו יש עוד מקומות יישוב בארץ שמשוועים לתכנית הזו. נסים, שמגיעה לו ברכה על כל זה שהוא הוציא את זה, הוא עשה את זה, הוא עובד בכמה בתי ספר היום?

נסים כהן:

מעל מאה בתי ספר.

גבי אשכנזי:

שזה מייצג, כמה? 20% פחות?

נסים כהן:

מתוך 1,100 בתי ספר.

גבי אשכנזי:

זה רק בפריפריה. היא כבר הוכיחה את עצמה, אין סיבה לא לעשות את זה. המדינה משקיעה לשנה 450 מיליון שקל וארוחה חמה, 400 מיליון שקל קרון רש"י מבצעת את יום הלימודים הארוך הזה. זה לא הרבה כסף, אפשר לטפל ולהביא את זה ברמה ארצית. אני אומר לכם, ברמה ארצית. ג'לאל, מסכים? אם נעשה את זה ככה בכל מקום?

גילאל אסעד :

אהה, בוודאי.

גבי אשכנזי :

אני חושב שהתרומה לחברה ולמדינה, אם לוקחים בחשבון מה קורה לבחור שנשר ממערכת החינוך, לא הולך אחרי זה בגלל זה לצבא והוא נהיה נטל על החברה, לעומת ההיפך. לפי דעתי התכנית מממנת את עצמה, יש פה גם תועלת כלכלית, אם כבר מחשבים את המחירים.

אבל זה בעיקר הישג שלכם, יישר כוח, ובאמת הכי חשוב לשמור על זה, כמו שאמרו כאן. להישאר בפסגה זה לפעמים יותר קשה מאשר להגיע אליה.

עלי סלאלחה :

עד תשע"ה.

מסעוד גנאים :

אני רוצה להצטרף לברכות. באמת כל הכבוד לבית הספר בבית ג'אן. אני חושב שההצלחה הזו היא פרי של שיתוף הפעולה של כל הכוחות ביחד, אם זה הנהלה, אם זה מועצה, אם זה הפיקוח וגם המורים והמורות וגם התלמידים.

על החינוך יש הרבה אמרות או פרשנויות, אבל יש אמרה שאני תמיד מצטט ותמיד אומר אותה. אחד אומר ככה, מהו חינוך? החינוך הוא כל מה שנשאר בנו אחרי ששכחנו כל מה שלמדנו. העניין של האינפורמציה, של הציון, לפי דעתי הוא אמצעי, הוא כלי, המטרה בסוף זה מה הטמענו, מה הערכים, המידות, משום שבסוף התלמידים האלה, אנחנו לא רק מכינים אותם לשוק העבודה. בתי הספר אינם בתי חרושת כדי לתת לו רק איפה ללכת לעבוד, זה חשוב, אבל אנחנו מכינים אותו לחיים, אנחנו בונים את האדם וזה הדבר העיקרי ואני חושב, וכפי שקראתי ומה שאמרת, דווקא מחזק את הגישה ואת הדוקטרינה שבסוף צריך לאמץ ולהדגיש את הערכים, את האמונה, שכל אחד באמת יכול והציונים וההצלחה יבואו אחר כך.

עלי סלאלחה :

דרי איוב, שמעת את כולנו, הקשבת בקשב רב. מפקח בית הספר.

גביל איוב :

אני רוצה לברך על המפגש הזה וההתייחסות ברמת על של הכנסת למה שקורה בשטח. יש לי כמה דברים להדגיש אותם כמפקח, אמנם חדש ביישוב, אבל חשובים לי התהליכים שמתרחשים כאן.

חשוב לי באמת לשים דגש על השיח ביישוב. כאן מתפתחת גישה מערכתית, ואם ראיתם את כל הפרויקטים, עומד מאחורי הפרויקטים רציונל שאומר שמה שקורה בכיתה ב' אכן נפגשים איתו בכיתה י"ב ועוד שני צעדים אחורה בחטיבה לגיל הרך. כאן יש שיח פדגוגי והוא עמוק מאוד, שיש לו תהליכים שבתחום של פעולות ממוקדות ושל תהליכי הערכה מתמשכים.

כאן יש ביישוב הזה מגמה של 'אני כן מאמין ביכולתי', לכן נושא המוטיבציה העסיק את היישוב, העסיק את צוות ההוראה במערכת שאולי יכולה להיראות טוב יותר מכוח האדם שמפעיל אותה. אני חושב שתהליך ההערכה שעבר צוות המורים בבית ג'אן, יש לו משמעות מאוד רצינית על סוד ההצלחה. המערכת השקיעה משאבים וכאן ניצלו את המשאבים באופן הכי מושכל שיכול להיות, הם אימצו דרך שהייתה בה הכללה של השיטה. סטארט נשאר סטארט אם הוא נשאר באותה כיתה או גן, אבל כאן שמרו על עקרון ההכללה ותפנית וסטארט זה שיטה, זה לא כיתה. לכן ההכללה על מכלול הדברים, שהלכו לאסטרטגיה של עבודה ביישוב, ובמיוחד בבית הספר, אני חושב שהם הביאו את התוצאות.

אני רוצה באמת, לא בשם המנהל את המערכת, יש שני קודקודים של המערכת, מהנא וגילאל, אבל אני כנציג המחוז רוצה לומר לצוות, באמת תלינו בכם תקוות ולא אכזבתם. בהצלחה.

עלי סלאחח:

תודה. יש לנו פה הורה שיש לו ילד עם מוגבלויות והצטרפנו לקחת את כל הכיתה החוצה, בשביל לאפשר לו להגיע, למה? אין לנו הנגשה בתוך בית הספר. אנחנו סובלים מזה ואנחנו צריכים באמת לשמוע את ההורה. אני כואב את כאבו ואת הכאב של הבן שלו שהוא לא יכול להגיע לכל מקום בתוך בית הספר, וראיתם כמה בית הספר שלנו הוא בעייתי, גם לאנשים בריאים קשה. ג'מאל.

הורה-ג'מאל:

צהריים טובים לכולם. פשוט מאוד אני גאה מאוד בהישגים של בית הספר שהצליחו להגיע אליהם ואני כרגע כאילו יושב מצדו השני של המתרס, אני לא רוצה לקלקל את השמחה של בית הספר, אבל - - -

עלי סלאחח:

משאלת לב.

הורה-ג'מאל:

הילד שלי לומד בכיתה שהיא בכלל הוקמה כזמנית, בתוך אולם הספורט, כי זה המקום היחיד שהוא נגיש נכון לרגע זה עבורו. יש עוד שני ילדים בדרך, אני מקווה מאוד שהשנים שבני סבל, לפחות לחסוך אותן משני הילדים שכבר עוברים ל - - -

עלי סלאחח:

לא, הוא עובר לתיכון עוד מעט.

הורה-ג'מאל:

ועוד מעט הוא גם עובר לתיכון ואני לא יודע, כל הזמן אנחנו בהבטחות, הבטחות, הבטחות. אני לא יודע מתי יהיה ביצוע. תקוותי שבאמת מישהו יקל על הבן שלי ועל האחרים, שיפסיק הסבל הזה.

היו"ר עמרם מצנע:

מה הבעיה, כסף? או שהבעיה היא הנדסית?

ביאן קבלאן:

הבעיה היא הנדסית. הבעיה קיימת כי כשבית הספר נבנה לא לקחו בחשבון כנראה הנגשה. אנחנו בקשר עם משרד החינוך, כבר קיבלנו תקציב לתכנון, יש לנו אישור, יש מתכנן, ברגע שהוא יסיים את התכנית לכל בית הספר אנחנו נעביר את החומר לקבלת הרשאה תקציבית ממשרד החינוך. העניין בטיפול, בשנה הקרובה יהיה פתרון.

עלי סלאחח:

שמעת, ג'מאל? בסדר.

גילאל, בבקשה. גילאל אסעד, מפקח מרכז.

גילאל אסעד:

הקשבתי. אלייף, אני רוצה להתנצל בשם מנהלת המחוז שנבצר ממנה להגיע לכאן, דר' אורנה שמחון, מאחר שזה יום שני, יום ישיבות של פיקוח והנהלה ועוד הרבה עיסוקים אחרים, אבל אני יכול לייצג אותה. אני גם תושב בית גיאן וגם הייתי מנהל בחטיבת הביניים והילדים שלי לומדים כאן ויש לי בת שסיימה גם את בית הספר.

אני לא רוצה להוסיף הרבה דברים על הדברים שאמרו כאן, כי היו לי הרבה ויכוחים עם נסים בתחילת הדרך, על כל נושא סטארט, אבל העובדות מדברות בעד עצמן. ראינו כאן שיתוף פעולה של כל הגורמים, אם זה רשות, אם זה הורים, אם זה מורים, אם זה משרד החינוך, אם קרן רש"י, אתה לא יכול

להפריד ולהבדיל אחד מהשני, כי כולם עובדים ביחד וזה בעיניי זה סוד ההצלחה העיקרי, שותפות בין כל הגורמים, שקבעו לעצמם מטרה אחת, יעד אחד וביחד הובילו את זה, נוסף לכל מה שנאמר כאן, אמונה, מוטיבציה, של התלמידים, של ההורים והמורים וכל זה.

אני גם רוצה לברך אתכם ולהודות לכם שהגעתם. למרות שרק שני אנשים הגיעו, אבל האיכות היא לא בכמות, תודה לכם שבאמת טרחתם והגעתם לכאן. אני בטוח שתעבירו את זה הלאה. אני בטוח שבמפגש הזה היו הרבה למידות, שיעתיקו למקומות אחרים. תודה רבה לכם, בהצלחה.

עלי סלאלחה:

טוב, חברים, ניתן משפט אחד לכל מי שרוצה להגיב.

היו"ר עמרם מצנע:

לא, מוכרחים לסיים.

עלי סלאלחה:

ולעמרם, את הזכות לסיים.

ג'מיל חטיב:

אנחנו, מנהלי היסודי, הזורעים בדמעה וברינה יקצרו. אם אני רואה את הבוגרים שלי מהיסודי עכשיו מגיעים לסוף התיכון ומגיעים לבגרות שלהם, אני שמח מאוד.

היו"ר עמרם מצנע:

אני רוצה קודם כל באמת להודות לכולם, החל מראש המועצה, מנהל בית הספר, הסגנים, המנהל הפדגוגי, למורים, לתלמידים, להודות לגבי, שאני פוגש אותו בירוחם או פה. בחרת כל כך נכון, גבי, לעסוק בנושאי חינוך, שקשה לי בכלל להתבטא בעניין.

אני רוצה לומר לכם שאני הייתי מאוד סקפטי לפני שבאתי לפה. יש לי ניסיון מחיפה, הייתי שם עשר שנים, יש לי ניסיון מירוחם חמש שנים והייתי מאוד סקפטי לתוצאה. איך יכול להיות, שמלפני 10, 13 שנים, 12%, והיום מגרדים את ה-100% ובטח יש 100%, רק שהוא עוד לא רשמי. אני מוכרח לומר שהייתי מאוד סקפטי וחשוב לי היה לבוא לפה כדי באמת לראות בעיניים. ואני יוצא מכאן בתחושה מצוינת. אני גם מרגיש שזה אמיתי, זה לא מלאכותי, זה לא כתוצאה מאיזה שהיא הנעה להגיע לתוצאה, למספר, לציון, ואני מסכים איתכם שבסופו של דבר הכול זה מנהיגות. מי מבינינו שבא מבית ספר למנהיגות, שזה צה"ל, יודע שהכול זה מנהיגות, זה מתחיל ונגמר. מנהיגות זה הנכונות לקחת אחריות, מנהיגות זה היכולת להציב יעדים ומנהיגות זה היכולת לקחת את האנשים ולהוביל אותם להשגת היעדים.

בנוסף לכך שרציתי באמת להבין בצורה יותר אמיתית מה קורה פה, מה זה הדבר הזה, חשוב לי גם, במקום שבו אני נמצא, ללמוד מה הם הדברים שניתן לקחת מכאן למקומות אחרים. אני גם מאוד מתחבר למה שכנראה הסבירה לך פעם, אמרת, המדריכה - - -

עלי סלאלחה:

יהודית.

היו"ר עמרם מצנע:

יהודית, שאמרה לך, 'תפסיק לקטר'. אתם יודעים, הספורט הלאומי במדינת ישראל, מי שחשב שזה כדורגל, לא נכון. הספורט הלאומי הוא לקטר, אכלו לי, שתו לי, דפקו אותי, סידרו אותי, הפלו אותי, הזניחו אותי, כל המילים האלה ויש עוד הרבה מילים נוספות, כי בסוף אחרי שמקטרים, על המדינה ועל הממשלה ועל הפוליטיקאים, וכולם שווים את מה שהם שווים, בסוף זה מה אנחנו עושים. ואתם עשיתם את זה.

ראש הממשלה מדבר בזמן האחרון הרבה על אם אין אני לי מי לא, הוא לא ממשיך כמובן את המשפט, אבל אם אין אני לי מי לי. זה נכון, חברים, בסוף עם מה שיש עושים את הכי טוב שאפשר ואתם

ההוכחה לזה, וגם ההוכחה שלא הכול זה כסף. נדמה לי שאתה אמרת את זה, נסים, או מישהו אחר. לא הכול זה כסף - - -

נסים כהן:

כסף לא מספיק, צריך גם - - -

היו"ר עמרם מצנע:

צריך כסף, זה תנאי בסיסי, אבל הוא לא מספיק, כי בסוף באמת צריך לדעת לאהוב את המקצוע, לאהוב את הילדים ולהוביל אותם ולשכנע אותם.

אני מבטיח לכם, בכלל הוועדה שמה לעצמה כנושא מרכזי סגירת פערים בחברה הישראלית. גם מהניסיון שלי בחיפה ובירוחם וגם בכלל הניסיון שלי בחברה הישראלית, סגירת פערים, מתן הזדמנות שווה. מתן הזדמנות שווה, המשמעות זה העדפה, העדפה לפריפריה, החברתית, הגיאוגרפית, ואנחנו נעשה את כל שביכולתנו בעניין הזה ואנחנו נהיה שגרירים של רצון טוב של בית ג'אן, של בית הספר, של הצוות ושלכם, התלמידים ואני יוצא מפה בהרגשה באמת טובה. זה לא מרפה את ידינו לעשות יותר.

תודה רבה.

עלי סלאלחה:

טוב, חברים, אני מודה לכולם. תודה רבה.

הישיבה ננעלה בשעה 14:00.